

MARCEL LUPU

CASINO

eBook

Marcel Lupu

Casino

Proză și versuri

Tehno: AG

Coperta: Internet – free Casino images

Editura SAGA 2022

Casino

La casinoul vieții
Nu este crupier
Nici nu se vând jetoane!

Faite vos jeux!
Rien na va plus!

Marcel Lupu

Prefață cu fața spre epilog.

Mă întreb: cu ce îmi trecea timpul dacă nu scriam?
Timpul care se măsoară în ore, zile, săptămâni, luni, ani,
secole...
Zilele au 24 de ore.
Săptămâna este tare lungă...
Când, Dracului, a trecut luna asta?
Suntem deja în anul 2022?

Autorul

Epilog

Numele "Casino" a fost ales pentrucă, la fel ca la Casino, nu
știi la ce să te aștepți în pagina următoare...

Gânduri și cuvinte

Gândurile sunt exprimate prin cuvinte. Pentru că ele, gândurile, nu au materie. Nici cuvintele nu au materie, dar pot fi scrise cu litere.

Cu cât mai multe gânduri cu atât mai multe cuvinte sunt necesare exprimi- mării. Omul gândește pe lumină dar întunericul favorizează imaginația. Soarele și Luna nu mai erau suficiente pentru creație. Așa s-a ajuns la opaiț, la făclie, la lumânare, la lampă cu gaz, la becul electric, la neon. Cuvintele au primit formă, la început cu daltă și ciocan, apoi cu pana de gâscă muiată în cerneală, cu creion, cu stiloul Montblanc. De la piatră la pergament, la hârtia cromată. Cererea de a împărăștia gândurile a dus la descoperirea literei de plumb și tipărirea cuvintelor. Tastatura, laptopul, au întrecut imaginația acelei epoci. Astăzi, sunt joc pentru copii.

Exprimarea gândurilor în public a dus la iluminare, la știință, uneori la procese, la închisoare, la ghilotină, la plutoane de execuție.

Materia umană moare dar gândurile au zburat, s-au răspândit, s-au prefăcut în tot ce avem azi. Tot!!

Din gânduri imateriale... din cuvinte... Totul!

Scriitor

Am avut dintotdeauna o invidie mare și un respect adânc pentru scriitorii și poeții ai căror birouri și saloane le-am văzut pline cu cărți de la podea până-n tavan. O scară pe rotile ajuta să ajungi la rafturile superioare.

Masa de lucru cu tomuri de hârtii, dicționare, cărți deschise, caiete, notițe, paharul plin cu creioane ascuțite și călimara simbolică m-au fascinat.

Că până la urmă scriitorii se plimbau prin cameră cu un dictafon în mână sau testau la laptop, asta este doar ținerea în pas cu modernul.

Atmosfera de cultură trebuia menținută într-un decor adecvat. Oare cineva a citit sutele de volume din grandioasele biblioteci din casele scriitorilor? Sunt în dubiu. Dece? Din invidie.

Eu am o bibliotecă cu câteva zeci de cărți, majoritatea cărți de artă, pictori și sculptori, un Le Petit Larousse, trei dicționare, Francez-Român, Englez-Român, Român-Ebraic, un Eminescu, un Topârceanu, un Coșbuc, câteva cărți de bucate (Sanda Marin!), și cele 5 cărți cu poezii ale mele! C'est tout!

Cu toate astea s-a găsit cineva să mă premieze pentru umorul meu! Deci sunt scriitor de poezie umoristică!

Doamne ajută-mă!

Când o să mă îngroape și sufletul meu o să ajungă în ceruri, Sfântul Petru o să mă întrebe ce hram am purtat. Eu o să mă uit în ochii lui și o să-i spun plin de confidență: "Am lucrat ca inginer și am murit poet!"

Cine nu mă crede, și vrea să fie martor la convorbire, să vină cu mine!

Secolul 14

Ce vremuri! Ce splendori! Nimeni nu știa de Covid 19. Amechaie! (Idiș) Doar Ciuma! Ciuma Bubonică!

Nimeni nu a stat să numere morții. 70,000 – 200,000 ce contează.

Boala venea de la păduchi. Nu ca azi când nu ști de unde apare boala! Prin zboruri, pe vapoare. Trecerea Mediteranei cu barca e o jucărie, chiar și pentru africani fără pașapoarte și fără bani... dar purtători de boli.

Dar să revin la subiect. Secolul 14. Ce vremuri...

Emailurile se trimeteau cu cai. Caii de ștafetă erau întreținuți mai abitir decât Mercedesurile actuale. Răspunsurile se primeau după 3-4 săptămâni în cazuri urgente (războaie, revolte) sau după câteva luni, funcție de subiect.

Medicii, îmbrăcați în mantiile lor lungi, negre, scriau rețetele cu pene de gâscă pe hârtie desinfectată cu oțet de vin. Alchimiștii încă nu știau să pregătească pastile. Novocaina nu exista. Vodca încă nu apăruse (sec. 15) dar existau o mulțime de băuturi fermentate, mai mult sau mai puțin, care serveau ca anestezice. Ciolhanurile erau în vervă, hălci de carne, arse... Căni de 1 litru din tablă... Vin prost, acru sau dulce... cu-i pasă! Ciocurile (bărbile mari nu mai erau la modă) se aranjau cu foarfeci căci bărbierul din Sevilla și Gillette nu deschiseseră încă afacerile. Cuvântul igienă, provenit din greaca antică, era uitat. Mizeria și putoarea erau în floare. Importul parfumurilor era o mină de aur.

Seara se umbla pe ulițe la lumina făcliilor purtate de sevitori. Trotuare nu existau. Uneori se călca în fecale.

Nimeni nu era impacientat că nu a primit nota de plată la apă, lumină, gaz. Nici nu știau că o să existe așa ceva!

Ce vremuri... Secolul 14!

Cum am ajuns la concluzia că mă maturizez

Cu toate că am trecut de vârsta de 80 de ani am încercat să mă comport ca un puștac de 37. Am vrut să urc pe scări în fugă. La treapta a 8-a nu mai răsuflam.

Gimnastica de dimineața, bicicleta, foarfeca, rotații ale bazinului și îndoitul picioarelor le fac stând întins în pat. Nu e nici o problemă. Greul adevărat începe când trebuie să mă dau jos din pat!

Gândul că trebuie să-mi caut ochelarii mă sâcâie. Nu că nu văd. Ci că uit unde i-am pus.

Androidul deabea se aude. El sună, eu nu-l aud!

Am întrebat doctorul dacă pot primii medicamentele ca sirop înloc de pastile de rupt în dinți. Du-te și explică-i că nu întotdeauna pastilele se rup și că protezele costă foarte scump. Când întorceam capul după o ”domnișoară” aveam un zâmbet pe față. Acum nu numai că nu pot întoarce capul dar dacă încerc zâmbetul se transformă în mască de durere.

A fi matur e chef. Nu numai că pot merge îmbrăcat neglijent dar nimeni nu se uită la mine. Arăt ca toți alții!

Din carnetul unui fost afemeiat

O doamnă matură este de preferat unei sfâșnețe.
Carnea fezandată este mai moale decât carnea proaspătă.
Nu am avut timp și răbdare să fiu pedagogul începătoarelor.
Am preferat învățatele care știau despre ce este vorba.
Când trecea pe stradă o femeie „bine” mă întorceam să mă uit după ea. Spondiloza nu îmi mai permite.

O tânără turistă, franțuzoaică, ma oprit pe stradă și ma întrebat dacă știu adresa unui loc de dormit ieftin. I-am dat adresa călugărițelor Carmelite, din orașul de jos. De ce a crezut că nu înțeleg franțuzește?

Nu sunt misogin. Dar sunt unele femele pe care în momentul în care le văd, sau le aud, îmi taie pofta de femei!

De când cu Corona și interdicția de a ieși seara, nu mai merg cu prezervative in buzunar. Nu că ași fi avut ce face cu ele!

Am admirat blondele (originale), m-am ferit de brunete, roșcatele nu s-au uitat la mine, pe toate celelalte le-am iubit.

Nu am refuzat niciodată o femeie care ma rugat să fac ceva ce am putut. Unele au plecat nedumerite.

De ale tinereții:

Am aranjat trei întâlniri cu trei fete în speranța că cel puțin una se va prezenta. Au venit toate. Le-am dus la cinema. Ele vorbeau și râdeau între ele. Le-am trimis acasă cu taxi și m-am întors pe jos căci nu mai aveam bani nici de tramvai.

Eram un grup de studente și studenți care ne-am suit până la Cabana Omul în Carpați. Am ajuns morți oboșiți și după un sandwich cu un ceai ne-am culcat, perechi, perechi. Eram atât de frânt de oboseală că nu țin minte ce am răspuns fetei care mă chestionase dacă am vreo prietenă. Am adormit. Dimineața m-am trezit singur în pat. Ea era în patul altuia.

Din carnetul criticului neparțial

În Israel și în România apare concomitent o revistă, odată la două luni, numită ”Maximum”.

În ultimul număr, din 1 Septembrie 2020, o pagină din revistă a fost consacrată ”tânărului” poet israelian, de proveniența română, Marcel Lupu, cu o descriere a vieții poetului și o poezie dedicată prietenei Corona.

Am fost uimit de exactitatea biografiei scrisă, probabil, de autor, și a descrierii poetice a Coronei. Fotografia, cred, a fost inutilă căci, la cei aproape 86 de ani, din descriere reiese clar hazul poetului și cadența ritmată la care te poți aștepta chiar dacă nu citești poezia, pagina săltând între copertile verzi ale broșurii.

Aromele acestor zile grele de incertitudine, oare ești infectat de Cod, nu ești infectat, plutesc oarecum peste toată opera ne publicată a sus-numitului poet, ca un balast ajutător în nacela balonului care îl va ridica spre norii nemuririi.

În următorii câțiva zeci de ani poetul desigur se va desvolta și se va putea urmării cum versurile impetuoase vor deschide porțile intrării în veșnicia Pantheonului clasicismului modern.

Optimismul contagios, rima aleasă cu cumpătare, verbul drept, varietatea subiectelor atinse, claritatea expunerii, încadrează portretul poetului pe pereții aulei, în nișa lui proprie!

Drumul până la cimitirul Tel Reghev, unde toți se odihnesc în pace, va fi pavat cu lucrările sale nemuritoare!

Marele diplomat, jurnalist, romancier, Neagu Djuvara, auzind una din poemele care i-au fost dedicate de M. Lupu s-a exprima: ” S-a născut un nou Ion Pribeagu?., Nu, stimate domn Djuvara, nu sunt Pribeagu, nu Păstorel. Ei au fost Mari!

Eu nu sunt mare. Nici măcar lac. O baltă, da!

Din carnetul unui poet

Mica publicitate:

Dau picioare de vers și inimă de poet contra cap sănătos.
Am nevoie de rime și ritm între orele 2.00 și 4.00 noaptea. Idei am! Donatorul va fi răsplătit cu o epigramă.
Din cauză de faliment intelectual scot la vânzare rime de tot soiul.
Vând rime albe de calitate.
Dau 3 perechi de rime împerechiate contra idee de poezie satirică.
Caut ritm iambic. În ebraică nu exista. La poeții de azi e greu de găsit.
De vânzare cu kilogramul ritm și rime uzate. De găsit la tarabele din Piața Viața Modernă.
Dau două trohee, alerte și dansante, pentru un iamb.
Prețuri reduse pentru epigrame cu subiect politic.
Caut subiect de epigramă politică adevărată. Politicienii de azi sunt caricaturi și caricaturile sunt greu de rimat.
Poet tânăr dorește să ajungă scriitor bătrân. Ce meserie practică îl poate salariza până atunci? Sfaturile pot fi trimise și prin whatsapp.

Monolog dialogat

Situația este catastrofală! Nimeni nu iese din casă. Este interzis. Asta atinge artele. Sculptorii nu pot cumpăra marmora, pictorii nu pot cumpăra vopsele, poeții nu pot cumpăra rime... Da ce rimele se cumpără?

Azi cumperi ”Dicționar de rime,, și gata.

Există și dicționar de rime ”albe,, ?

Nu este nevoie căci poeziile de azi sunt o grămadă de cuvinte fără ritm, fără noimă, în care uneori poți găsi o idee care să le lege. Nimic nu este obligatoriu.

Deci pot să scriu și eu?

Roagă-te la Dumnezeu să-ți dea idei și un sponsor.

Din carnetul unui hipohondru.

(Hypochondriac's notices)

Anul de grație 2020, ultima lună, mijloc de săptămână.

Analizele de sânge, urină, fecale, sunt relativ bune. Ce este aia relativ? Da sau nu!!

Am dosar cu toate radiografiile, CT-urile, angiogramele și cranial MRI, din ultimii 5 ani. Nu știu la ce sunt bune. Le păstrez ca la necropsie să aibă documente de comparație.

Oculistul mi-a spus că nu văd bine. Ne auzind bine ce mă întrebă îi răspundeam aiurea.

ORL-istul m-a încurajat: urechile nu sunt vinovate ci vârsta timpanelor. Eu sunt tânăr!

Reumatologul mi-a spus că nu am ce căuta la el. Trebuie să caut la mine! A glumit!

Internistul a explicat arsurile de pe esofag ca fiind produse de alcoolul băut.

Nefrologul mi-a cercetat rinichii și a declarat că hipertensiunea arterială e dela stress.

Psihiatrul a găsit că mi-am iubit părinții și ei m-au iubit pe mine. Școala nu m-a plăcut! Nici eu pe ea!

Stomatologul mi-a explicat că durerile de dinți, pe care le am, provin de la proteze.

(De ani de zile nici un implant nu s-a cariat! Doar se clatină.)

Radiologul mi-a explicat că în urma cercetărilor făcute și a înaintării științei medicinei cel mai exact diagnostic este cel pus de către patolog, necrolog. (post mortem)

Gastro enterologul mă va primii peste 9 luni. Până atunci voi fi în stress.

Neurologul e dus la specializare. Nervii mei sunt întinși ca o coardă de violoncel!

O bună parte din moștenirea mea s-a dus pe consultații. Le-am trecut în decurs de numai 8 luni pentru că le-am făcut în particular. La Kupat Holim ar fi luat 3 ani.

Concluzii:

Medicii specialiști pot ajuta să aline suferința. Dar vor bani.

Cine nu se grăbește nu o să aibă loc de mormânt nici în nișele din pereții de beton.

Cea mai ușoară moarte este cea naturală.

Doar indienii au rezolvat, oarecum, problema arzând cadavrele pe malul Gangelui. Nu ași bea apă din Gange. Apa din Gange e nepotabila.

Nepotabilă e și apa din Iordan căci este trimisă la Movil Haartzi și în Iordan se scurge apă de canalizare.

5 septembrie 2020

Din jurnalul unui coronarian 2020

25 martie 2020

M-am trezit azi dimineată! Deci trăiesc! Asta-i problema. Ce fac acum? Ce am voie să fac? Nimic. Corona așteaptă după colț la cei ce au viermi în c...

25 iulie 2020

Cu masca pe față, m-am suit în mașină. Dece cu mască? Doar sunt singur!

4 septembrie 2020

Copii au venit din Tel Aviv să petreacă weekendul cu mine. Casa e plină de activitate. Doi copii mici fac cât 8 maturi! Măștile din pânză le-am schimbat cu o cutie de măști de hartie. Nu în casă. Afară.

17 septembrie 2020

Corona își face de cap. Peste 160,000 de infectați dintre care peste 50,000 de bolnavi, peste 1,000 de morți, etc. Mâine este Rosh HaShana. Copiii au venit să petrecem împreună Anul Nou evreiesc. E vesel.

21 septembrie 2020

Nepotul din Londra întreabă dacă în casă, fiind cu familia băiatului împreună, din cauza carantinei, purtăm cu toții măști protectoare! Tipul pare să fie paranoid.

24 martie 2021

Șase luni mai târziu și la un an dela apariția moliemei, caut să văd ce s-a schimbat. Peste 830,000 de înfecați detectați, 809,000 însănătoșiți, peste 6,100 de morți! Câți nu au fost detectați? Ieri au fost alegeri generale. Cu toată pandemia oameni au ieșit la vot. Mult mai puțini, dar au votat! Același Nathaniahu, același Likud, dar deodată au reapărut partide care erau considerate pierdute, șterse din cunoștința și conștiința oamenilor. Ura față de perfidul, mincinosul, ahtiatul după bani, Bibi, au adus oamenii adormiți la vot. Cu toată pandemia!

24 iulie 2021

Ne putând să creieze un guvern cu toate că a primit 25% din toate voturile, deci 30 de mandate, Likudul cu Benjamin în frunte, s-au dus în opoziție! Din acel minut Benj nu mai termină să trimită mesagii pline de ură, invective, minciuni, împotriva coaliției care s-a format și care conduce țara. Și conduce țara fără Benj! Cei care au rămas fără joburi, likudnicii, au încercat să riposteze dar în aer a rămas numai mirosul de la fasolea cu slănină pierdută!

A început Olimpiada! Cu toată pandemia! Fără spectatori! Dar cu sportivi! Toată cinstea!

Constanța - Revăzută cu ochii de azi

Orașul în care m-am născut și am trăit 24 de ani.

M-am reîntors să-l vizitez pentru ultima oară, la vârsta de 87 de ani, pe 20 martie 2022, după zeci și de zeci de ani. Am vrut să mai văd casa în care am crescut, curtea asfaltată unde erau garate două până la trei motociclete, hobbyul tatei, cu castanul sălbatic înalt de zeci de metrii, care pe atunci era greu de cuprins de doi oameni, strada Vintilă Brătianu, asfaltată, pe care mă jucam cu mingea din ziar acoperit cu ciorap de mătase furat de la mama sau de spatele tăiat de la cămașa tatălui meu! Constanța copilăriei, a tinereții mele. Am găsit-o! Imensă ca suprafață, mult mai mare decât o lăsasem, dar inima, orașul vechi, aproape neschimbat! Uite blocul Hamangi-zade cu pravalia de dulciuri, baclavale și sarailii, și vis-a-vis blocul avocatului Avram Iancu care avea o față frumoasă cu doi ani mai mică ca mine. Hala din Piața Carol a dispărut. Elegantul și modernul Hotel Carlton a fost demolat.

În afara porțiunii din strada Mangaliei (Ștefan cel Mare) care a devenit pietonată până la Policlinică, și a gării care a fost transferată la capătul bulevardului Ferdinand în vestul orașului, orașul a fost neglijat, sacrificat, în favoarea hotelurilor de pe litoral care aduc străini la plajile fantastice de pe malul Mării Negre!

Noua Primărie, construită într-un parc nou, pe locul fostei Gări și a Triajului vechi, e tot ce s-a schimbat. Nu este o piatră care să fi fost mișcată de pe strazile paralele sau perpendiculare pe strada Mangaliei sau al bulevardelor Ferdinand sau Tomis. (fosta stradă Carol).

Ovidiu, la fel de gânditor așa cum l-am lăsat, a rămas în fața fostei Primării devenită Muzeul de Istorie Națională și Arheologie.

Înapoi la casa în care m-am născut. Casa, în plin centru al orașului, e o clădire declarată loc istoric cu placă de marmoră comemorativă!

”Tipografia primului ziar ”Dobrogea Jună”! 1913 C. N. Sarry”.

Intrarea în curte fusese printr-un zid clădit, cu gard din fier forjat și stâlp cu poartă dublă din fier forjat. Acum, un simulacru de gard cu o poartă strâmbă dintr-un grilaj de fier, care nu poate fi închis.

Curtea mizeră, fără castanul care a fost tăiat, este micșorată de verandele construite pentru a mării suprafețele locative, cu denivelările asfaltului împrejurul capacelor dela canalizare. Molozul lăsat de ani de zile după demolarea scârilor ce duceau la apartamentul de peste magaziile și closetul din curte (cu ușa scoasă din balamale), geamurile sparte la etajul superior (?) totul arată nepăsare, delăsare, sărăcie.

La ușa de intrare în apartament, unde fuseseră trepte prelucrate de piatră, sunt trei trepte din beton nefinisat vopsite în roz! Ușa de intrare e din profile de aluminiu de proasă calitate. Doi stâlpi din țevi roșii, cu fire de atârnat rufe la uscat, sunt plantați în fața intrării! Sărăcie lustră.

Nimeni nu a ieșit. Nimeni nu m-a întrebat ce caut. O liniște sinistă. Nu m-am mai dus să văd alte locuri, așa cum planificasem. Îmi era destul, până peste cap!!

Mai există și astea...

Stătem pe o bancă în parcul din fața Primăriei din Haifa. Fiind pensionar, mi-am permis luxul de a nu face nimic, în public, fără nici o jenă. Doar nimeni nu se uită la mine și chiar dacă se uită, nimeni nu mă cunoaște.

Deodată s-a apropiat o femeie. Avea ceva special în ea. Ceva care mi-a atras atenția dar nu știam ce. A trecut lăsând în urmă o vagă aromă de vanilie!

La început nu am înțeles ce era special. Am urmărit-o cu privirea. Mi-au luat câteva clipe. Brusc mi-am dat seama. Așa cum mergea... Se vedeau jambele, genunchii, parte din pulpe...

Femeia avea picioare!! Rara vista!

Purta fustă!

Culori de după amiază

După amiază de Sâmbătă, pe strada liniștită pe care locuiesc, fără circulație de mașini, dar cu bicicletele copiilor din cartier. Pe terasa mare, cu fotolii de paie, am o grădină în miniatură creiată de fata mea, Nadine.

O paletă verde de iarbă artificială, înconjurată de vase cu flori, roșii și galbene. Paharul de suc de portocale, pe măsuta de sticlă, pare o pată galbenă, vie, ca floarea soarelui în picturile lui Van Gogh.

Un vapor, o pată cenușie, ceva mai închisă, estompată, pe marea cenușie, sub cerul cenușiu. Totul e gri. Și porumbeii care se învârtesc între case sunt gri. Ca zidul școlii de vis-a-vis.

Încă puțin se lasă seara. Reflectoarele puternice de pe Stadionul de lângă mare s-au aprins. Pe mare sclipesc luminițele vapoarelor din radă, parcă mici pietre prețioase încrustate în întunericul nopții.

Felinarele de pe stradă caută să îndepărteze întunericul care se strecoară printre casele din spate. În blocurile alăturare au început să se aprindă becurile din saloane. Și din bucătării. Pete de lumină gălbui.

Religii... omenești

Religii, credințe?

Încă nu s-a născut Profetul care să mă convingă că în numele Dumnezeului lui (fiecare profet are un alt Dumnezeu?) se omoară copii, se violează bătrâne, se decapitează bărbați. Dintr-o credință oarbă că Dumnezeul lor este unicul care are dreptate! Pentru că așa le-a spus Imamul!

Încă nu s-a născut sociologul sau antropologul care să mă convingă că situația socio-economică îl face pe tânărul sau tânăra musulmană să devină criminal în numele Profetului, ci eu cred, o face din plăcerea de a ucide pentru că așa a fost educat. (mai ales că e trimis cu permisiune)

Încă nu s-a născut omul care să mă convingă că o mamă normală își educă copiii să nu iubească viața, creația, omul, să urască aproapele, să iubească moartea, să se sinucidă în numele Profetului. Astea nu sunt mame. Sunt monștrii!

Aceleași mame-monștrii ies în stradă cu fotografiile shahidilor și plâng în fața aparatelor de filmat că le-au fost uciși copii! Care au fost trimiși la moarte! De către mame!!

Întrebarea este de ce asta se petrece la Musulmani în numele Profetului!

A fi Imam înseamnă a fi profesor de ucigași?

De ce se spune că este numai un număr mic de fanatici? DAES, El-Kaida, Boko Haram, Hamas și alții pe care eu nu-i știu.

Acest număr ”mic”, sute de mii, ne fac viața amară, ne conduc viața!

Cineva, care a citit Coranul din scoarță în scoarță, mi-a spus că nu a găsit în el nici o incitatie la crimele comise de Musulmanii în numele lui Allah!

Februarie 2017/2022

Familia Mitelman

În anii 80 lucram încă la I.D.C., Industries Development Corp. Haifa. Stăpânul era Ițhack Hofman, un om cu legături în toate straturile țării, politice, financiare, economice, industriale, artistice... Da, artistice. Era un colecționar de tablouri și susținea nu puțini artiști plastici prin cumpărarea lucrărilor și darea lor cadou la instituții și la cei câteva sute de salariați ai I.D.C-ului.

Printre alte legături se găseau și familia Mitelman, care erau cei mai mari importatori de carne din Argentina, de unde era originari, și proprietarii unei fabrici de uleiuri comestibile, a doua ca mărime după Etz Hazait. Vrând să se înscrie la Bursa israeliană, aveau nevoie de un prospect care să fie prezentat și aprobat de autorități. La recomandarea lui Hofman, fiul familiei Mitelman, director al fabricii cu ocazia ieșirii la bursă, m-a rugat să vin să pregătesc prospectul. Am vizitat fabrica veche de la Rishon Le Zion, fabrica nouă de la Ashdod, am luat parte la ședințele nocturne de la Tel Aviv cu avocații, și după pregătirea prospectului l-am prezentat în fața unei comisii de referenți, experți contabili ai Bursei.

La întrebarea clientului cât trebuie plătit pentru lucrare nu am luat în considerare procente din valoarea lucrării ci, gândindu-mă la legăturile create și lucrările pe care le voi primi în urma recomandațiilor, am spus o sumă care acoperea cu greu, orele de muncă depuse, fără călătorii, kilometraj, diurnă, etc.

Lucrarea a fost apreciată, am primit un telefon că întreprinderea a fost înscrisă la Bursă dar...

Familia Mitelman a uitat să-mi plătească!

Arbitrul

Era în vacanța , venit special din București.

La ora 10 era clar că cel de al doilea arbitru pierduse trenul de dimineața și problema se punea de unde vor găsi al doilea oficial. Șați Armășescu urma să aleagă un al doilea arbitru disponibil, poate printre cei de la masă sau...

În clipa aceea, Bedrosian, președintele Comitetului de Sport din Constanța, m-a zărit în publicul din tribună și s-a grăbit către Șați șoptindu-i ceva la ureche și arătându-mă cu degetul. Șați nu mă cunoștea personal. Mi-a făcut semn să viu la masa oficială și m-a chestionat cine sunt. I-am arătat legitimația de arbitru, pe care o aveam todeauna asupra mea permițând intrarea la meciuri fără bani, dar am ezitat să primesc propunerea văzând posibilitatea de a fi acuzat de părtinire.

După câteva clipe de discuții am acceptat. Nu avem multe ocazii de a fi partener cu Șați Armășescu lucru care putea să mă promoveze în cariera de arbitru.

O zi din vara 1957. Constanța era plină de turiștii care căutau bucuria unei zile de plajă fără nori.

Duminică. Pe terenul de basket de după colțul casei noastre se pregăteau pentru meciul decisiv între echipa Constanțeană și cea din Sibiu. Câștigătoarea urca în Liga Națională. Fiind arbitru de basket am renunțat la dimineața de plajă în favoarea meciului. Dacă ași fi știut ce mă așteaptă....

Jocul fiind decisiv tribunele, de lemn, erau pline de spectatori, toți șefii sportului constănțean erau de față. Meciul urma să fie arbitrat de doi arbitrii imparțiali având ca "principal" pe Șați Armășescu, președintele Asociației Arbitrilor de Basket din

România din acele vremuri. M-am dus până acasă, după colț, și m-am prezentat în uniforma gri cu ecuson.

Fiecare avea speranțele lui: Bedrosian vroia să avantajeze pe localnici. Șați vroia să termine meciul. Eu vroiam... Dar ce mai contează ce vroiam.

Meciul a fost la discreția Sibiului care aveau un pivot tânăr de nestăvilit.

Nosievici. Tânărul a ajuns foarte repede în echipa Națională. Meciul era un fel de goană a localnicilor după mingie cu speranța că diferența de scor să nu fie prea mare. Publicul a găsit soluția: arbitrul!!

Toți, dar toți, țipau la mine, mă injurau, mă blestemau, mă trimeteau la mama, eram tâmpit, chior, înapoiat mintal. Urletele se auzeau dela distanță.

Bedrosian a finalizat meciului țipând: "Care a fost tâmpitul care ți-a pus fluierul în gură, bă!?" Uitase că el era responsabilul cu Comitetul de Sport.

Singur, Șați Armășescu, mi-a strâns mâna și mi-a spus: "Nu am crezut că ai atât de mult curaj. Bravo! Și îți mulțumesc!" N-am aștepta să primesc banii și să semnez statul de plată.

M-am strecurat în afara terenului în huiduilile spectatorilor și am ajuns cu bine acasă.

Era deja ora prânzului. La masă mama m-a întrebat: "Ce erau țipetele alea? Pe cine îl huiduiau și-l injurau așa tare?"

Tăind pifteaua din farfurie mi-am ridicat privirea la mama și i-am răspuns:

" Pe arbitru. Pe mine."

București

Imediat după 23 August 1945, după terminarea WW2, am început să venim în vizită la Tanti Paula și Unchiul Jean, la București. Pentru noi, conștanțeni provinciali, Bucureștiul era în adevăr Micul Paris. Bombardamentele din 1944 lăsaseră ceva urme dar totul era un fleac față de ce am trecut în război. De pe strada Vulturi, la cotitura dela nr 67, se mergea pe jos până în calea Dudești și de acolo cu tramvaiul 19 se ajungea la piața Universității. Pe drum tramvaiul trecea pe lângă cinematograful "Izbânda", nume curios pentru un cinematograf, apoi pe la cofetăria Taichman, cu cea mai bună înghețată "parfe" și după ce trecea de Biserica Sfânta Vineri și Templul Coral, ajungea la capăt în Piața Sfântul Gheorghe, lângă marele magazin "La Vulturul de mare cu Peștele în Gheare". De acolo, la statuia lui Brătianu, în mijlocul pieții Universității, unde ne întâlneam cu prietenii veniți și ei în "viligiatură".

Întretăiere bulevardelor era buricul pământului. Cele patru colțuri, fiecare în parte, erau, în cruce, puncte bine determinate: Universitatea, cu ceasul, Policlinica Spitalului Colțea, Casa Șutzu, (azi Muzeul Municipal) pe când colțul opus era mereu în schimbare de ocupație dela teren viran, Circul Sidoli, la Zahanaua anilor 1955, sau tot felul de mici prăvălii, până s-a construit Teatrul Național. Nu departe de acolo, în fața bisericii Colțea, se afla o placă pe care era gravat Punctul 0 de unde se făceau toate măsurătorile de șosele din țară.

De acolo bulevardele se aruncau fiecare spre alt punct cardinal: spre Nord, Bdu-l Take Ionescu (devenit Bdu-l Nicolae

Bălcescu), spre Răsărit, Bdu-I Carol 1, spre Sud, Bdu-I I.C Brătianu iar spre Vest Bdu-I Elisabeta.

Pe Bdu-I Elisabeta era magazinul ”Spicul” cu plăcinte cu brânză, pe colț lângă intrarea în Parcul Cișmigiu.

Iarna anului 1954 v-a rămâne de pomină în istoria orașului. Zăpada căzută în noaptea de 2 Februarie a ajuns până la înălțimea de circa 2,5 metrii și uneori și mai mult. Armata scosese schiorii de la Vânătorii de Munte să aducă alimente la neajutorați, Cei care au putut ieși din case pășeau pe sus pe nămeții de zăpadă de pe trotuare. Tramvaiele circulau în șanțuri, tunele deschise prin zăpadă.

Studentia, în primul an, a fost un capitol dureros în istoria mea din cauză că au fost puncte greu de trecut care mi-au cerut să mă las de prostii și să tocesc! Să memorez texte care nu îmi spuneau nimic.

Filosofie (Marxism, Economie Politică), Mecanica teoretică (Statica), Fizica Generală, Tehnologia Metalelor, (mecanismul unui strung sau unghiurile de atac ale cuțitelor de strunjit!) toate materiile de bla, bla, au fost un chin.

Din semestrul al doilea al anului doi, au început să apară materii practice și în afară de Economia Politică care s-a întins de-a lungul anilor, am avut plăcere să învăț! Materii practice, utilaje, proiecte, calcule de rezistență, desene...

Învățătura combinată cu apariții pe scenele studentești ca artist amator, cu arbitraj la meciuri de basket în toată țara, m-au făcut să pot plutii în apele reci ale tinereții în România comunistă. La cantina studentească de pe colțul străzilor Vasile Pârvan cu Blv. Elisabeta (astăzi Mihail Kogălniceanu) veneam să mănânc ”crep”, o bucată solidă de griș fiert în apă cu praf de lapte, peste care turnam sirop roșu, dulce, ca să aibă gust.

La ieșirea din Calea Victoriei în Piața Senatului (Piața Operetei), pe mâna stângă, era o prăvălie din care ieșeau mirosuri de ulei încins. O țin minte din urmă cu peste 65 de ani, apoi ori de câte ori ajungeam în București. Chiar și când am revizitat orașul în Septembrie 2019. La ferestruica din piață apărea o mână cu o ”craflă”, o gogoasă uriașă, maronie, pufoasă, din care se prelingea o șuviță de magiun roșu, pudrată cu zahăr praf. A doua mână aștepta banii. Sper că mai este în același loc.

În Piața Universității, la ”coada calului” (statuia regelui) se deschisese în anii '50 un magazin de parfumerie supranumit ”oftica femeii” pentru parfumurile aduse din străinătate și sutienele din Grecia, la prețuri greu accesibile femeilor. Uneori se crea o mică coadă pentru a vedea sticlulele de parfum din Franța, Germania, Italia. Comentariile se făceau cu jumătate de glas pentru că nu știai cine te poate ”turna” la Securitate. Adio mirosul greu, dulceag, de parfum rusesc!

Dragi Frați Musulmani!

Bismillah! (în numele lui Allah)

Dacă fiecare dintre noi, frații Musulmani, am fi ucis un necredicios, creștin sau evreu, am fi rămas singuri, noi între noi, cu femeile noastre în spatele gialabiei, sub rochiile lungi cu care mătură strada. (adevărat că sub ele nu știm dacă este o femeie sau poate se ascunde un necredincios sau, Allah e Mare!, vreun homo).

Este adevărat că nu am fi avut împotriva cui să ieșim la manifestații, să ardem mașini, să aruncăm pietre dimineța, la prînz și seara. Este adevărat că clericii (Imamim) noștrii ar fi avut probleme căci nu ar fi avut împotriva cui să ațâțe credincioșii dar, Allah cel mare binecuvîntat fie-i numele, are Șiimi, Sunim, Alawim, și încă cîteva grupuri fanatice mai mici care zilnic seucid între ei și cu ajutorul unui sinucigaș sau vreo mașină cu explozibile am fi rezolvat problema și am mai fi creat, cu ajutorul lui Allah cel milos, Șahidim credincioși gata să moară pentru alții și care la ajungerea în Rai primesc 77 de virgine. Adevărul este că după fotografiile de pe ecranele de la televizie nu prea ră-mîn multe bucățele din Șahid și așa se explică cum mai sunt virgine în Rai!

În Universitățile necredincioșilor am fi putut învăța Coran. Toate tâmpeniile necredincioșilor evrei și creștini le-am fi trecut la un număr limitat de oameni cu înțelegere (căci avem și noi câțiva) și rezolvam problema. Dece trebuie să ne spargem capul cu prostii?

Narghila avem? Avem! Table șeș-beș avem? Avem! Oaie cu orez, humus și thina, labane, cafea și asta-i tot!

Ieșim la cules măslina, avem grijă ca femeile și copiii să muncească iar noi învățăm mătănii cu răbdare și gata!

Am fi trăit după Șaaria noastră în liniște și credință. Inșallah!

Dar cel mai important lucru, scapându-ne de evrei și creștini, am fi putut primi Premiile Nobel care se eliberau și am fi putut să fim mândrii de Nobeliștii noștri musulmani care cam lipsesc pe piață!

Și dacă Norvegienii nu ar fi de acord i-am fi islamizat și dacă nu ar fi trecut la Islam,(oare se poate??) i-am fi aruncat în mare că doar suntem un număr foarte mare de musulmani în Norvegia.

Și nu numai în Norvegia! În toată Europa!

Lumea este a noastră! Inșallah!

Allah este Mare! Allah Akbar!!

Musa Abu Zuabi

Decembrie 2012

Alias M. L.

Scrisoare către Cel de Sus

Dumnezeule,

Tu știi că nașterea lui Iisus Christos este celebrată de fiecare creștin credincios la date diferite din cauza...calendarelor religiilor creștine? Tu, care ești Dumnezeul tuturor, cum permiți fiecărui dictator religios, da dictator, căci el se împune prin acoliții lor, preoții, rabinii, imamii, mulțimii oarbe, să se joace cu zilele anului în numele unui Iulian, Gregorian sau Dumnezeu știe care altul? Ce să mai zicem atunci de Budiști, Confucioniști, Islamiști? Deci, 25 Decembrie, 7 Ianuarie, 13 Ianuarie. Fals în acte publice?

E vorba de nașterea unui copil evreu care la câteva zile mai târziu l-au circumcis și a dispărut din istoria mondială și cea religioasă pentru aproape 30 de ani, reapărînd pentru o altă serie de peripeții care l-au adus la o moarte groaznică. Cina cea de taină, nu era de taină ci era sărbătorirea Pesahului evreiesc pe care Romanii o știau de totdeauna! Apostolii era evrei cunoscuți. Încă nu era Easter pentru că încă nu erau creștini pe vremea aia.

Că ei vroiau să aducă îmbunătășiri religiei sau s-au luptat împotriva corupției din Templul cel Mare, asta este o altă poveste.

Dar să revin la nașterea copilului. Vestea s-a răspândit imediat căci așa era pe atunci, nu ca azi Magii au apărut imediat aduși de stea, Maria fiind încă în staul (creșele nu erau încă create) iar

bătrânul Iosef era ocupat să semneze acte de paternitate ca să nu se facă de râs că bunul Dumnezeu i-a făcut copilul!

Uite așa se scrie Istoria!

N. B. De fapt Magii erau deja pe drum de luni de zile, fiecare pe cămila lui, cu tot anturajul lor, fiind regi în țările de origină care erau în Răsărit. Deci erau asiatici. Apusul nu avea Magi, legătura cu Orientul Mijlociu era business net. Toate picturile care arată pe Maria în staul nu corespund cu descrierile celor care, ne având imaginație, au scris că Magii au intrat în cameră! Iartă-i!!

Actorul

Este greu să exprimi simțământul pe care îl ai fiind pe o scenă și având în fața ta o sală întunecoasă din care, estompat, vezi fețele spectatorilor din primele rânduri ridicate spre tine. Condiția sine qua non de a fi actor este să treci cu bine acea clipă în care creiezi contactul cu publicul spectator.

Ridicarea sau deschiderea cortinei te lasă dezbrăcat, nud.

În clipa în care începi să vorbești, să spui frazele memorate și repetate de zeci de ori, acel moment este critic. Este momentul în care ai intrat în rol. Chiar dacă ești actor consacrat sau simplu actor amator.

Este momentul în care mesajul tău este interceptat de public sau l-ai pierdut.

Cum am ajuns pe scenă? Făcând critică unui coleg care se pregătea să apară într-un spectacol dat de studenți. Enervat de critica mea colegul a replicat: ”dacă ești atât de deștept vino aici în locul meu!”

N-am avut de gând să-i iau locul, dar nici nu am vrut să fiu un critic sec. M-am suit pe scenă și rezultatul a fost că am rămas prieteni și am făcut pereche cu el, apărând în zeci de spectacole date pentru studenți și pentru publicul ”civil”. Am prezentat spectacole, în duo sau ca stand-up-ist, cu texte schițate de mine sau improvizate ad-hoc.

Amintiri mărunte

Itzhac Hofman. (Stăpânul întreprinderii unde lucram)

Într-o seară, cam pe la ora 10, sună telefonul:

”Bună seara, Marcelo, vorbește Itzhac, iartă-mă că te deranjez”.

” Bunăseara, nu mă deranjezi”.

”Am auzit că mâine pleci la Sdom”.

”Adevărat”.

”Atunci te rog să treci pe la mine”.

”Eu ies la ora 4.00 dimineața...”

”Nu-i nimic. Eu sunt treaz și citesc ziarele care au venit.”

La ora 4 și câteva minute am bătut la ușa casei lui Hofman. (O casă mare, fosta reședință a Guvernatorului Britanic în Palestina) Mi-a deschis imediat ușa, în chiloți boxer, maieu și cu picioarele goale.

” Intra să bem cafea că încă nu am băut-o, da e gata” Am intrat și în timp ce beam mi-a explicat:

”Azi e ziua de naștere a soției lui Zvica Katzinel.! (Zvica Katzinel – directorul general al Reactorului Nuclear de la Dimona la vremea aceea) Pe drum intri și predai de la mine o bombonieră. Cu ocazia asta ai să-i cunoști și o să te cunoască. Nu are ce să-ți strice!

Din contra!”

Bomboniera avea dimensiunile de 60x50 cm! Caracteristic lui Hofman

Arie Gur-el. (fost Primar la Haifa)

Alegeri la Primăria din Haifa. Arie Gur-el candidează. Căutând electoral a venit la invitația biroului nostru (cel mai mare birou de proiectări în industria chimică, cu câteva sute de salariați) să spună care sunt planurile lui de dezvoltare, etc.,
Aplauze, zâmbete...

Eu îi strâng mâna și spun cu voce tare ca toți să audă:

”Nu te aștepta ca eu să votez pentru tine!” Toți au rămas cu gura căscată. S-a lăsat o liniște apăsătoare.

”Dece?” A întrebat Gur-el cu o jenă în glas. Pentru a creia tensiune m-am uita de jur împrejur și i-am răspuns:

”Pentru că... locuiesc în... Kiryat Yam!” Hohotele de râs și aplauzele l-au răsplătit din plin. A fost ales.

Amintiri din tinerețe (studentie)

Anul 1957/58.

Sub regia lui Niki Frunzetti, la casa de Cultură a Studenților (Grigore Preoteasa) de pe calea Plevnei, s-a montat un spectacol de estradă studențesc în care au apărut pentru prima dată în România communistă studenți îmbrăcați în fracuri albe, s-a dansat (steps), s-a cântat muzică străină (Sixteen tons, Que serra serra, Luna Rosa) și au fost date câteva zeci de spectacole (unul la Grădina Boema și unul la Mamaia). Atunci a apărut și actorul Ciupi Rădulescu pentru prima oară în București venind de la Bacău.

Prezentatorul programului, un student "negativ", eram eu! Apaream din sală, împletecindu-mă de "beat ce eram" și mă cățăram, pe scena adresându-mă publicului: "Dragi spectatori, dragi spectatoare, iubiți bărbați, iubiți femei, iubiți copii, iubiți ce vreți..."

Între altele am avut și o scenetă, scrisă de mine, "Visul studentului", unde la un moment dat profesorul pune o întrebare studenților. Primul răspunde că nu știe răspunsul, iar al doilea lasă capul jos fără a răspunde nimic, la care eu mă reped și spun: "după amplul răspuns al colegilor mei nu am nimic de complectat!" În scena următoare visam că sunt sultan și în fața mea dansau, trei fete, dansul burții, în timp ce capul profesorului era tăiat. Sceneta a avut success și a fost prezentată și la televiziunea proaspăt apărută în România cu un an înainte.

"Spectacol decadent!" a spus tovarășul Iliescu (viitorul PM al României) proaspăt reîntors dela Moscova care devenise

Secretarul general al Tineretului Muncitoresc și a cerut pedepsirea celor care au organizat spectacolul.

Regizorul Frunzetti m-a avertizat că s-ar putea să fiu exmatriculat. Rectorul Praporgescu m-a încurajat să continui să aduc premii facultății.

La întrevedera pe care am avut-o cu Frunzetti l-am rugat să comunice lui Iliescu că eu ascult, la Biserica Sfântul Spiridon din București, Corul Uniunii Tineretului Muncitoresc care, în fiecare Duminică, interpretează muzică bisericească!

Nu știu ce a transmis, cui a transmis. Nimeni nu m-a mai exmatriculat.

Analiza secvențelor din toate filmele americane

În ultima vreme, din cauza Coronei, văd filme aproape unul după altul. Astfel îmi umplu timpul și îmi ”îmbunătățesc cultura,, (sic!)

Stereotipe fără de care filmul nu este film american:

La plecare, venire, întâlnire, despărțire, ei se uită unul la altul, se apropie sau se depărtează, și el îi spune: ”I love you”. Pauză. Ea: ”I love you, too!,,. Sau invers.

Tonul este ca și cum spui afară plouă. Se sărută lung, fac patru pași și se uită înapoi.

Dacă sunt în pat, ea își pune capul pe pieptul lui. Așa se doarme mai bine.

Berea se bea numai din sticle. E mai igienic. Și femeile ciocnesc gâtul de la sticlă.

Detectivii și avocații beau în baruri, beau mult și conduc mașina acasă. Pistoalele sunt ținute în spate între curea și cămașă. Cum stau la volan cu arsenalul în spate? Același lucru cu polițiștii și detectivii. Intre fustă și piele!

Dacă ești detectiv ai la sub-braț toc din piele. Nu am văzut la femei!

În toate filme de acțiune, sau populare, sau cu cow-boy:

- ”Răii” trag cu arme automate. ”Bunii” se ascund în spatele ușii de la mașină. Găurile gloanțelor se văd clar cum au ciuruit tabla. Dar lui nu-i fac nimic. El fuge. Și unii și alții au rezerve de

încărcătoare de gloanțe, de zeci de kilograme, dar fug ca Jessy Owens.

- ...el intră în cameră. Se așează la masă. I se pune în față o farfurie, care arată ca o tocană, sau fasole gătită, sau supă, apucă furculița sau lingura cu mâna stângă, în general, ca pe o lopată, o înfinge în mâncare și o duce la gura larg deschisă cu un gest larg înghițind parcă și lingura. Hămesit.

- Țigara se ține sau între degetul mare și arătător sau între trei degete și din ea se "suge", fumul.

- Toți artiștii și artistele conduc mașini de mare viteză, camioane grele, cu tracțiune (schimbător de 7-8 viteze), bărci de sport și vedete rapide și unii chiar elicoptere, dacă este nevoie. Virajele se iau cu 120 km/oră, la 90 de grade și din cauciucuri iese fum. La urmă mașina este distrusă și mai iau foc încă 3-4 mașini. Nu se știe cum se reîntorc la Secție sau cum ajung acasă.

- Pentru orice artistă sau artist mersul pe acoperișuri și săritul de pe o casă pe alta e un lucru de zi de zi. În marea majoritate chiar se fuge! Uneori cu pantofi cu toc.

- Toți funcționarii din serviciile publice au sticle de whiskey în birou și în pahare adecvate, beau cafea din pahare înalte de carton, cu care apar mergând în general grăbiți, mănâncă din cutii piramidale cu ajutorul de bețe chinezești. Mâncarea e totdeauna chinezească! În pungile din hârtie maronie nimic nu se varsă.

- Orice polițist sau detectiv se reîntoarce în apartamentul lui și după ce își arunca pălăria, se duce la bufetul pe care stau zeci de sticle, își toarnă o jumătate de pahar de whiskey și pune revolverul în sertar. În general salonul e imens și mobila este elegantă și de bun gust. După buget...

- La poliție Șefii de Circumscripție sunt femei.

Detectivii îi răspund cu ”Yes boss,,. Cel puțin un detectiv este asiatic, de origine chineză sau coreană sau japoneză. Comandanții poliției sunt afro-americani. Președintele Americii este negru.

Filme din înalta societate:

- Casele sunt adevărate castele cu grădini imense și porți din fier forjat și cu șosele de acces străjuite de copaci imenși. La casă se ajunge pe scări semi circulare. (cu sau fără lei)

- La masă, farfuria este adusă prin partea dreaptă. Mănuși albe. Tacâmul este luat cu nonșalanță, ridicat peste farfurie, apoi cu coatele strânse lângă corp se ia o fărâmiță de legumă și, cu privirea la comeseni, se introduce bucățița între dinții de porțelan alb și se retrace furculița înainte de a închide buzele. Rujul e de neșters. Mustățile curate.

- După masă bărbații se retrag, pentru coniac și țigară și încep să discute lucruri despre care nu vom știți nici odată ce, căci nu se mai filmează...

- Țigara, dacă nu este de foi, se aprinde dela bricheta unui alt fumător care este mai iute în mișcări.

- Dacă țigara este de foi se aprinde îndelungat și cu o privire gânditoare, așezat într-un fotoliu de piele, cu un coniac alături.

- Cuvintele ”shit,, și ”fuck off,, se repetă la fiecare a doua frază. High society!

- Ele beau wiskey din pahare groase de cristal cizelat. Sau Martini din cupe conice. Numai la NCIS, Jetro, acasă, bea dintr-un borcan de jem.

- După duș ea se șterge lângă pat, își aruncă prosopul sau halatul pe jos, și intră în pat. La picioarele patului se găsește un capot străveziu. În general cineva va suna la ușă și ea se va da jos din pat în combinezon!

- În unele filme ea se ridică din pat cu sutien! Restul nu se vede.
- Dimineața se spală numai pe față. Cămașa se îmbracă în fugă, bocancii peste ciorapii de ieri (sau alaltăieri), nu se merge la WC câteva zile, se bea cafea din pahare de carton imense... Se face o viață!!

Voi trece să văd filme românești!!

Apropo de Muzică

Probabil nu sunt un om normal.

Nu sunt cunoscător de muzică. Dar ascult Muzica cu plăcere.

Sunt cărți greu de citit.

Sunt poezii neînțelese,

Sunt picturi urâte

Și sunt concerte ale compozitorilor din zilele noastre (!?)

Cartea o poți pune deoparte.

Poezia nu o citești până la capăt.

Pictura o treci cu vederea.

Dar a te ridica în mijlocul concertului nu vine la socoteală!

Este nepoliticos!

Nu e „culturnâi”!!

Dece?

Dece trebuie să suporti o avalanșă de scârțâieli dintre care nu poți memora cinci sunete consecutive pentru a le fluiera în timp ce faci duș?

Concertele pentru vioară nu pot fi interpretate fără partitură.

Cine poate ține minte secvența scârțâielilor?

Dece se numește muzică și nu zgomot?

Dar, precum am spus, probabil că eu nu sunt un om normal ca toți cei ce au plăcere de zgomote! Sau se prefac că au plăcere.

Despre Creația Lumii

Stăteam la birou și gândeam. Nu știți ce obositor este să gândești când nu ai la ce. E ca și graba fără rost. E ca și când nu ai de lucru. Și nu este de lucru. S-au oprit toate proiectele. Proiecte de 500 Milioane Euro sunt riscante și băncile nu fac investiții în ele, iar cele de 20 Milioane Euro nu au surse de bani pentru că băncile...!

Ce gânduri obositoare trec prin capul celor care nu au ce face. Priveam peretele din față, în gol. Și deodată mi-a trecut prin cap că și Dumnezeu, ca și mine, a avut, probabil, clipe de astea fără a face ceva, înainte de Creația Lumii, înainte de a aranja Haosul, înainte să ne conceapă și să ne gonească din Rai, înainte de a asculta rugile noastre, înainte de a ne ierta păcatele noastre, etc. Înainte de a clarifica ce înseamnă ÎNAINTE. Și dece, la început, totul era o APĂ!

Apropo. Aseară am fost la concert și am audiat "Creația Lumii" de Haydn.

Cât de superficial a putut fii Haydn tratând această vastă Concepere într-o lucrare de doua ore cu o pauză de 20 de minute! O soprană, un tenor, un bas-bariton și un batrânel, cu o coamă de păr alb, care semăna cu Dumnezeu și care cu bețisorul lui îndruma pe cei care au produs sunetele.

Unde-i Lumina și Întunericul, Ziua și Noaptea, Dimineața și Seara; ce muncă, domnule, ce creație...

Conceperea a luat o săptămână de zile cu o zi de odihnă.

Știți cum începe prima mișcare muzicală, bubuiturile de tobă; ca "Marea Explozie" a Universului așa cum o explică astronomii moderni!!

Dar probabil că și pe timpul lui Haydn totul începea cu surle și trâmbițe, ca știrile zilei la noi, la radio.

Apropo timpurile alea, soția mea s-a îmbrăcat cu haină de blană și la întrebarea mea de ce mi-a răspuns că pe vremea Creației Lumii nu existau stofe și toți umblau acoperiți de blănuri! Sau viță de vie. Și ea are dreptate!

Dar să mă întorc la peretele din față.

Dumnezeu a lucrat 6 zile. Oare zilele erau de 24 de ore? Oare a lucrat 9 ore pe zi sau a făcut ore suplimentare? La vârsta Lui să facă ore suplimentare? Nu cred. Era deja bătrân și obosit la mijlocul "Facerii". Dovadă, când a ajuns la creerea munților. Carmelul, Măcinul, munții vechi de pe vremea Lui, sunt mai mult niște dealuri. Patru, cinci sute de metrii! Păi știți voi ce este aia să te cațeri 400 de metrii? Îți iese sufletul. D-apoi să-i creiezi, să-i modelezi, să le dai nume..

Eu cred că ăștia sunt singurii munți pe care El ia făcut. Ceilalți s-au creat din presiunile exercitate pe solul proaspăt de diversele grupuri de dinosauri și mamute. (că El nu știa să facă lucruri mici).

Presiuni materializate care au precedat presiunilor politicii umane. Îmi amintesc cum mi-a explicat un țăran la Țândărei: „păi când cădea, domnule, cogeamite mamută pe-o rână se îndoia pământu sub ea”.

Cât de plastică era imaginea țăranului din Țândărei.

Am tresărit când a sunat telefonul. Era ca Marea Explozie.

Secretara Directorului m-a întrebat dacă nu mă deranjează și dacă pot intra la el. I-am răspuns că termin ceea ce lucrez (!?) și vin imediat! Deabea atunci l-am înțeles pe Haydn. Și pe el îl chemase șeful.

Croitorașul

”A fost o dată un croitoraș...” aș începea povestea pe care mi-o povestea întotdeauna fratele mamei mele, Unchiul Gică.

”Croitorașul stătea aplecat peste cusătura pe care o făcea la pantalonii la care lucra. Era cald și muștele îi zumzuiau pe la urechi și se așezau pe ceafa transpirată. O mulțime de muște erau așezate pe hârtia unsuroasă de pe masa din fața lui. La un moment dat, enervat, croitorașul a ridicat mâna și a izbit cu palma pe hârtie.”

Aici se făcea o pauză scurtă. Eu așteptam, cu gura căscată, urmarea pe care o cunoșteam dar era de fiecare dată zguduitoare. Palma lui Unchiu Gică se ridica și se izbea cu putere în masă. Eu tresăream.

”Când a ridicat mâna, pe hârtie erau muștele strivite. Șapte muște dintr-o lovitură!!”

Eu mă ridicam bucuros pentru victoria croitorașului și plecam sărind într-un picior: șapte muște dintr-o lovitură!!

Sancta simplicitas!

Înclinații

Biografie? Nu. Autobiografie.

Există o vârstă la care oamenii încep să-și facă ”summa summarum” adică se uită înapoi și se întreabă: Dece? Unde sunt? Cum am ajuns aici? Răspunsul sau răspunsurile sunt subiective.

Eu vreau să-i ajut pe ce ce nu știu de unde au venit și le este neclar ce s-a petrecut cu ei. Oamenii au înclinații pentru ceva. Este adevărat că nu întotdeauna oamenii au urmat calea înclinațiilor și conjucturile au dus la deviații, uneori neașteptate, dar în general procentajul îndeplinirilor este concludent. Chestia cu conjuctura o voi detalia când voi da ca exemplu pe fratele meu, destinat să fie stomatolog dar este un eminent electronist! Merg mai departe și sunt gata să dau exemple.

Prietenul meu, violonistul Varujan Cozighian, mai mult ca sigur că a avut înclinație spre muzică. Violonist de clasă mondială!

Sora lui, Aida Hulubei, a scris cărți, piese de teatru, poezii, având înclinații pentru literatură. Profesoară universitară.

Un alt membru al clanului Cozighian, Paul, a plecat pe câmpiile fotografiei, a regiei, având înclinații spre înregistrarea vieții.

Dar să mă reîntorc la mine. Eu nu am avut înclinații. Eu am fost drept și ca un adevărat plop (cam scund) m-am înclinat după cum a bătat vântul. Copilăria și o parte din tinerețe au stat sub semnul celui de al doilea Război Mondial și apoi a invaziei ruse în drum spre Berlin. Învățătura și educația a trecut prin schimbări și crize, dela sistemul francez la sistemul sovietic. Regim nou, educație nouă.

Deci s-au deschis noi ramuri de învățătură: Școala Medie Tehnică de specialitate, care califica tehnicieni și maeștri, în locul Școlilor Industriale care scoteau muncitori calificați. Facultăți noi, cu specialități diverse. O lume nouă!

Și în această lume nouă am picat eu care nu știam ce vreau. Fără înclinații, fără aspirații, fără îndrumare dela părinți. Ei vroiau ca eu să învăț! Liceu real? Nu eram pregătit sufletește. Vroiam ceva legat de desen tehnic. Deci când am auzit că în clădirea unde învățasem la Gimnaziul Unic de Pescari (nu avea nimic comun cu pescuitul!) se deschide Școala Medie Tehnică de Lucrări Hidraulice (sub auspiciul Canalului Dunăre - Marea Neagră) m-am înscris fără nici o ezitare. Pe părinți i-am informat la prânz între felul întâi și felul doi. Întrebarea tatălui meu a fost când începe școala. Părinții mă cunoșteau și erau mulțumiți că mă duc să învăț ceva practic. Iată-mă înclinat. Înclinat spre tehnică. Eu care crezusem că nu sunt înclinat în nici o direcție.

Hidraulica se acupă cu tot ce este fluid dar ocupă un volum incompresibil. Nu cred că cineva în lume a dat o explicație mai concisă pentru această știință. O.K. Era deci normal ca la terminarea liceului și primirea Diplomei de Tehnician în Hidraulică să mă înscriu la Facultatea de Hidraulică.

Dar viața...

Începutul anului școlar era la câteva zile după examenul de admitere și numărul candidaților pe fiecare loc în facultate era enorm. O examinare rapidă a listelor de candidați a arătat că Facultatea de Instalații și Utilaj de Construcții, secția de Utilaj, are cel mai mic număr de solicitanți. Deci eu mă înscriu la Utilaj de Construcții, facultate mecanică "par excellence" iar hidraulica va aștepta încă 5 ani. Înclinație? Căutați la Turnul din Pisa!

N-am apucat să termin facultatea ca mecanic și depunând acte să emigreze am fost exmatriculat exact când trebuia să depun lucrarea de diplomă.

Ne având diploma, cu acte depuse pentru emigrare, nu sunt primit la nici un loc de lucru. Deci m-am căsătorit! A fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut în viața mea. Amândoi, ea

doctor în medicină și eu nimic, am trecut 3 ani de așteptare până am reușit să emigrăm. Am lucrat o vreme ca maestru în construcții plătit ca muncitor. Încă o înclinare? Periodică.

Emigrarea. Țară, limbă, obiceiuri, oameni. N-ai cum să te înclini! Te înconvoi. Sau te frângi. Verticalitatea și elasticitatea, o poți recupera numai prin voința de a te adapta. Ești printre evrei israelieni!

Am ieșit vertical, elastic, cu înclinații spre alte meserii care nu erau scrise în repertoriul teatrului vieții mele. Poate erau scrise dar eu nu le citisem. Muncitor la Silozurile Dagon, tehnician de betoane la Technion, maestru de întreținere în industria chimică! Industria chimică îmi va umple următorii 34 de ani din viață. În proiectare! După doi ani de lucru stăpânul Institutului de proiectare sa adresat Ministerului de resort și într-un-cât învățasem 5 ani de facultate, nu 4ani ca în Israel, am fost declarat inginer, ultimul an fiind socotit ca pregătirea diplomei.

Asociația Inginerilor Mecanici din Israel m-a primit ca membru. Șoin!(idiș)

Anul 2000. Proorociri că va fi Sârșitul Pământului! Bull Shit! La 65 de ani mă apuc de o nouă meserie aceea de estimator de bugete pentru noile industrii chimice. Timp de 15 ani suplimentari sunt plătit ca salariat până la vârsta de 80 de ani când directorul întreprinderii mi-a spus: ” Nu, ajunge?” M-am aplecat (nu m-am înclinat) zâmbind și i-am răspuns: ”Cum spui.” Și iată-mă pensionar la 80 de ani. Și ce facem acum?

Până aici nu am amintit deloc înclinația mea spre artă.

Încă în liceu am apărut într-o scenetă ca artist principal, fiind unicul personaj. Ca student am scris sute de poezii, (“opere” care s-au pierdut odată cu emigrarea), am apărut de zeci de ori pe scenele teatrelor studențești cu texte scrise de mine, și o apariție scurtă la Televiziunea Română

În Israel, am avut apariții timp de 16 ani în spectacole de amatori.

Dar mai ales înclinația de a scrie versuri. Rimele m-au însoțit peste tot. Seara, înainte să adorm, rimez idei, propoziții sau fraze, pe care le uit imediat, înainte să apuc să le însemn. Cu toate acestea de câte ori am avut ocazia, am scris versuri, pentru prieteni sau versuri satirice la adresa unor politicieni, epigrame și catrene în limba română sau ebraică.

Cu vârsta (și nu din cauza înclinației) am ajuns să fiu cârcojat!

Nihil

”Nihil nove sub sole,, spuneau romanii. Înadevăr nimic nu s-a schimbat sub soare cu toate că se vorbește despre progres, dezvoltare, civilizație (?!)

Învățătoarea, în clasa 1-a primară ne-a învățat cuvântul ”dictat,,. Ea ne dicta și noi scriam. Acum ”Șefu,, ne dictează și noi facem. De aici vine Dictatura!

Și să nu mă bată la cap, liberarii, stângiștii, dreptiștii, totu-i un rahat!

Sau cum spun Turcii: ”hepsi bir bock,, (iertare dacă nu este scris corect)

Asta este adevărata, cruda, realitate. Aceștia sunt oamenii de astăzi:

Am auzit asta pe stradă:

Întrebare: ”Ce faceți dacă vedeți un omuleț verde?”

60% au răspuns: ”mă las de băut“,

30% au răspuns: „mă apuc de băut“,

9,99% au răspuns: „merg la psihiatru“,

doar o fetiță a răspuns: „traversez strada!”.

Arhitecții au uneori înclinații artistice.

Au reușit bine cu Turnul din Pisa care este și artistic și înclinat!

Paradox!Oameni care duc o viață sedentară trăiesc o sută de ani.

Atleții mor tineri!

Când cineva spune că duce un mod de viață care îl îndepărtează de moartea naturală, nu înseamnă că duce o viață normală, sănătoasă, liniștită, ce prelungește durata vieții, ci înseamnă că se pune în pericol pericol zi de zi și nu va muri de o moarte naturală!

Dialog despre "frazologie"

Marcel:

Mă adresez tuturor celor care cunosc limba Româna cu rugămintea de a se relata la refuzul meu de a accepta „frazologia goală” ca un cuplu de cuvinte acceptabile. (Chiar dacă frazeologia aparține unui demagog.)

Explicația mea este atașată.

Mulțumiri tuturor,

Frazeologie

Încă nu am înțeles de ce se întrebuițează expresia: „frazologie goală”. Deci:

Ideea este expusă prin fraze.

Fraza, care permite expunerea subiectului, a ideii, este formată din propozițiuni, care sunt coloanele de susținere ale frazei, cuvintele stând la baza propoziției, cuvinte care sunt cărămizile zidului din care se construiește propoziția, fraza, care expune subiectul ideii!

Și atunci, cum poate să fie o frazeologie goală când este plină de propoziții, cuvinte, litere, semne gramaticale...

Așadar există frazeologie dar ea nu este... nudă!

Sper că am fost înțeles prin această concisă explicație.

22 mai 2019

Aida Hulubei (filoloagă, poetă, scriitoare română) îmi răspunde:

Fraza este muzica limbii. Esența ideii, a sentimentului, forța lor. Fiecare cuvânt capătă rezonanța numai dacă se alătură altora împreună cu care formează substanța comunicării.

Fraza poate tăia sau se poate dilua, dacă nu te atinge. Așa avem Fraze fără esența. Sau, vorba poetului, “înșirând cuvinte goale ce din coadă au să sune!”

Aida

Ați înțeles? Știam că am încurcat-o. Mai bine tăceam!

Mirosul de bătrân

De copil, îmi aduc aminte de ”mirosul de bătrân”. De fapt nu era altceva decât mirosul de haine ne aerisite, îmbâcsite, din stofe de aba, de pulovere din lână grosă, de sudoarea celor care se spălau o dată pe săptămână și nu dădeau hainele la curățătorie. Ligheane de porțelan cu căni de apă la casele bogătaşilor, găleți de apă cu ligheane de tablă la popor. Nu existau dușuri în case și lumea se spăla pe față la robinetul de la chiuvetă, dacă aveau apă curgătoare.

Mirosul de bătrân a existat din totdeauna. În toată lumea. De necrezut.

Când vedem în filme eleganța zilelor din Evul Mediu, îmbrăcămintea bogată, plină de dantele și jabouri, volane de mătase etalate peste pieptare de catifea sau piele, nu trebuie să uităm că fabricile de parfumuri lucrau ore suplimentare pentru ”eau de toilette,, care să atenueze mirosurile grele a lipsei de igienă. Sub faimoasele peruci albe, păduchii jubilau.

Nu existau toalete cu vase WC și apă curentă. Lumea se urina și își făcea nevoile pe stradă, iar din closetele închise ale nobililor din castele, gaura din podea dădea în curți sau pe stradă. Epoca de aur!

Cabana din fundul curții construită peste o groapă deschisă mai există și astăzi la periferiile orașelor și în satele din Europa, Asia și America.

Săpunul are o istorie tot atât de lungă ca și istoria modei sau poate mai lungă. Dar igiena personală și săpunul nu au mers împreună, ci în defazaj sau în cel mai bun caz în paralel.

În țările reci ”mirosul de bătrân,, există și va persista cât lumea. În țările calde rămâne ca ”miros de sudoare” sau ”transpirație”. Trăiască deodorantul!

Ovidiu

(Publius Ovidius Naso - poet constănțean de al nostru)

Când am fost la Constanța m-am hotărât să cer părerea marelui poet asupra stilului meu de scris.

M-am oprit în fața statuii, am scos din buzunar foile de hârtie și am început să declam poezia „Marea Neagră” pe care o scrisesem încă în anii secolului trecut adică prin anii 1990.

Ovidiu, stătea în picioare cu toga căzută în falduri largi, piciorul stâng puțin mai înaintat, cu bărbia parcă sprijinită în palmă, privindu-mă de sus, serios. Eu la picioarele lui, citeam versurile cu intonație așa cum credeam că se cere de la un tânăr poet. (sunt cu cel puțin 2000 de an mai tânăr decât el)

Văzând cu câtă atenție mă ascultă, am hotărât pe loc să continui ai recita încă o poezie, de data aceasta ceva mai ușor, „Norii” și am strecurat și o epigramă. Parcă a murmurat ceva dar, din cauza mașinilor care treceau și a muzicii din barul de peste drum, nu am înțeles ce spune. Am plecat puțin dezamăgit și mi-am reîntors capul spre el când am ajuns la colțul străzii Traian. Stătea ca mai înainte, în mijlocul pieței, tăcut, îngândurat, privind în jos spre locul în care stătusem câteva clipe mai înainte. Și atunci am înțeles versul lui Eminescu: „Nemuritor și rece”!

8 Iulie 2020

Cățelușa albă Piper

Un ghem de puf alb, un ponei ce îi ascundea ochii, două urechi ce se ridicau în aer când fugea și o codiță pufoasă. Picioarele nu i se vedeau. Piper, cățelușa fetei mele. Ea locuia într-un bloc imens, la primul etaj.

Când fiica a plecat în Statele Unite pentru o lună era de la sine înțeles că eu v-a trebui să o scot la plimbare, de doua ori pe zi. Piper mă cunoștea dar nu se omora după mine. Fiica mea era zeița lui Piper.

Primele doua zile după plecarea ei, când veneam să o scot, mă privea cu îndoială de după perdeaua de păr alb a poneiului. Apoi a înțeles despre ce este vorba și mă aștepta, în spatele ușii, cu răbdare.

Când mă apropiam de ușă, auzea pașii și codița începea să bată toba pe podeaua de piatră de pe coridor. Îi vedeam vârful nasului amușinând la crăpătura dintre podea și ușă. Deschideam ușa cu precauție să nu o lovesc și atunci țâșnea prin puținul loc ce se făcea și zbura pe scări spre intrare. Acolo se oprea, așezată în poponeață, și mă aștepta, cu poziția capului puțin ridicată, cu o privire de „hai mai repede”, până la dechiderea porții blocului. Odată afară, fugea de nebună pe trotuar până la alea ce ducea spre peluza de iarbă. Acolo se oprea. Controla dacă vin pe urma ei. Odată în grădină amușina fiecar colț, ridicând piciorul la fiecare tufă, pom sau piatră mai relevantă. Însemna teritoriul ei. Fugea, se oprea să vadă dacă eu vin și fugea din nou de nebună. Grădina era mare, avea bănci de odihnă și eu îmi găsisem banca mea pe care mă așezam, ridicam capul spre cer și număram norii sau făceam pariu dacă vor trece păsări în stol.

Dacă cumva mă ridicam în picioare fugea către mine să vadă despre ce este vorba. Primele trei săptămâni au trecut fără să știu când. La începutul săptămânii a patra, cam după o jumătate de oră de plimbare, a sunat telefonul și am fost chemat acasă. M-am ridicat știind că ea v-a fugii de nebună spre mine. Cum nimic nu s-a petrecut, am strigat-o: Piper! Piper!

Nimic. Am început să o caut dar totul a fost în zadar.

Dispăruse. Mi-a luat timp să realizez că cineva a furat-o. Eram disperat. Mi-au dat lacrimile.

Zile întregi m-am reîntors în parc și pe străzile laterale cautând-o prin curți. Și acum, 22 de ani mai târziu, o văd, în poponeață, cu capul întors către mine și am lacrimi în ochi.

Promisiuni

Promettre c'est noble, tenir c'est bourgeois...

Sper ca ei să nu se țină de cuvânt.

Mi-au promis că Corona o să țină cel puțin câteva luni, dacă nu ani! Deci a trebuit să mă organizez ca atare.

Acum am înțeles de ce în prima zi de anunțare a bolii, lumea s-a dus și a cumpărat hârtie de toaletă în cantități industriale. Nu mâncare. Hârtie de closet!

Mâncarea se strica. Și stomacul. Deci hârtia de closet este necesară. Numai eu nu am înțeles. Ceace m-a determinat să caut altă soluție. Norocul meu că civilizația m-a salvat. Soluția este mai costisitoare dar nu am avut încotro. Deci am cumpărat și am instalat uu bideu!

M-am felicitat că, din toate hotelurile în care am fost în ultimii 40 de ani, am luat săpunelele care se pun în fiecare dimineață la baie. Am acum cu ce să mă spăl pe mâini, de 3-4 ori pe zi, fără să-mi pese de cheltuieli.

Același lucru cu pachetelele de ceai, cafea și zahăr. Ne putând ieși la cumpărături, am stocul în casă pentru o lungă perioadă.

Așa este dacă ești un om prevăzător. Când ești în străinătate!

Păcat că la hoteluri nu se pun și cartofi și ceapă!

Ați băgat de seamă că la unele cafenele și restaurante, ți se aduce cafeaua cu un biscuit sau o ciocolată mică? Eu sunt asigurat! Am destul chiar și pentru o prăjitură. (tortă de biscuiți cu cremă de ciocolată.)

Oameni buni! Fiți precauți, asigurați-vă din vreme! Doar ați plătit!

Eu, unul, dorm liniștit! Corona m-a găsit pregătit!

Amintiri: Razboiul de Yom Kipur

Eu, Marcel Lupu, soldat in Țva Hagana le Israel, id. 815973, citesc în ziarele de astăzi că declanșarea războiului de Yom Kipur, nu numai că nu a fost o surpriză ci că s-a știut, de luni și săptămâni de zile, că va fi război, luna, ziua și ora exactă.

Au trecut peste 45 de ani, ani de căutare în arhivele secrete și cele publice, interviuri, adunare din ziare și reviste străine, tape-uri de inregistrari, filme, pentru ca azi să apară un articol de ziar care să povestească, ceea ce s-a dat voie să fie tipărit de către cenzură. Faptele:

Cei care au știut au fost Primul Ministru-Golda Meir, Ministrul Apărării- Moșe Dayan, Șeful Statului Major-Generalul David Elazar, Șeful Serviciul Informațiilor Secrete-Gen. Zeira, Șeful Mosadului -Zvica Zamir, Avram Șalom-Șeful Shabak, Ministrul american-Henry Kissinger si Președintele Statelor Unite-Richard Nixon, Președintele Egiptului - Anuar Saadat și oamenii lui, și desigur, soliile ce transmiteau mesagiile, câțiva generali și șoferii lor care aud tot ce se vorbește, ziaristii apropiați. Surpriza cea mare a fost că războiul s-a declanșat 3 ore mai devreme de ora stabilită! Așa susțin cei care știu, nu ca mine care nu am știut!

Doar noi, poporul, oamenii de rând, nu am știut! Și doar eram aici! Vulgul, cei care va trebui să luptăm și să murim. Carnea de tun.

Noi nu am știut că Președintele Saadat a căutat cu lumânarea modalități de stabilizarea situației in regiune și a trimis

documente specifice de semnarea unor pacturi de pace cu Israelul, care au fost respinse de Golda Meir care dorea ca Pustiul Sinai sa fie o parte a Israelului. Nu am știut că Regele Hussein al Iordaniei a venit, în secret, cu mașina la Golda Meir să o avertizeze că războiul bate la ușă, noi nu am știut încă mulți ani de zile că tanchiștii noștri nu trebuiau să ardă de vii în tancuri, când tancurile siriene ne-au atacat pe podișul Golan sau egiptenii au trecut Canalul de Suez.

Doar după război am știut că am rămas fără 2,222 de soldați (morți), am rămas cu peste 7,200 de răniți, peste 200 de prizonieri, fără 102 avioane de luptă și fără 800 de tancuri.

Dar am învins! Adică am rămas o țară, pe pământul nostru, pe care dușmanii au încercat să o ștergă de pe suprafața pământului și poporul israelian nu le-a dat voie!

Și dacă nu era Kissinger, Zahal nu s-ar fi oprit la km 101 departare de Cairo, ci ar fi continuat. (s-a dovedit cu fotografii că oprirea a fost la 99 de km nu 101)

Tot ce a fost relatat mai sus s-a putut îndeplini mai ales datorită faptului că strategii și tacticienii egipteni și sirieni au greșit, în mod fatal, în alegerea momentului, a zilei alese să fie distrus Israelul și eu le mulțumesc! Ziua de Yom Kipur!

Ei au crezut că într-o zi sfântă ha-Thora nu permite să te lupți? Dar de Yom Kipur toți eram acasă, sau la sinagogile cele mai apropiate, pentru că nu se călătorește cu mașina. Alertarea soldaților a fost mult ușurată și concentrarea s-a produs cu repeziciune. Unii oameni, care aveau echipament și arme pregătite în casele lor, s-au prezentat direct la centrele de concentrare și de acolo pe front!

Mașinile particulare cu care au ajuns de acasă la centrele de concentrare au rămas săptămâni de zile pe terenuri virane într-o debandadă tipic israeliană.

STRATEGII ȘI TACTICIENII TREBUE SĂ FIE ȘI DEȘTEPTI
ȘI INTELIGENȚI.

SAU, CEL PUȚIN, SĂ SE UITE ÎN CALENDARUL
DUȘMANULUI!

20 aprilie 2020

Războiul de Yom Kipur al lui Marcel Lupu

În momentul în care am terminat de împărțit ordinul de concentrare la grupa care îmi aparținea, am venit acasă și mi-am luat rămas bun dela ai mei. Concentrarea mea, care a durat cam 2 ore, s-a petrecut într-o așezare care astăzi nu mai există, Segev, din fostul Gush Segev, azi Misgav. O clădire de doua camere, părăsită, nu departe de Sahnin, era baza pentru a păzii sursa de apă potabilă a orașului Acco, ca arabii din Galil să nu o otrăvească. După câteva zile am fost zburăți în Sinai și amplasați să ocupăm poziții pe Pasul Mitle nu departe de canalul Suez.

O săptămână mai târziu m-am dat voluntar să fiu curier, am sburat cu un avion de răniți dela Suez la Beer Sheva, de acolo cu trempuri la Kiryat Yam, pentru a lua mașina și a aduce alimente și scrisori de la familii soldaților din plutonului meu. La întoarcere la plutonul meu am ajuns înapoi la trecătoarea Mitle în Sinai, venind prin Gaza unde am mâncat un humus, apoi Han Yunes, El Arish. Aici am cumpărat covrigi proaspeți pentru tot plutonul. Călătoria din Kiryat Yam la pasul Mitle (cca 550 km) am făcut-o cu Ford Escortul meu. Fără escale.

Sinai. Pasul Mitle, alt. 480 metrii. Ziua te topești de căldură și te mănâncă muștele. Noaptea îți îngheață sufletul căci nu este numai temperatura joasă ci este și vânt!

Corturile de 2 persoane se bătăie cu vântul și te apără de... stafii. Mai bine este când faci de pază că te poți mișca!

În condițiile acestea era ușor să contactez o pneumonie, cu temperatură de 39,8 și evacuare la spitalul de companie. Așa am și primit. Acolo, la spital, corturi mari plin de răniți aduși dela

Suez și din Egipt. După 2 ore a ajuns un doctor la mine, a pus mâna pe fruntea mea și ne văzând nici o rană mi-a spus: „ Se poate face un ceai pe tine. Dacă e să mori dute să mori acasă!” Mi-a dat un Acamol și m-a trimis cu ambulanța la aeroportul Bir Gafgafa în Sinai. Am sburat, așezat între târgile răniților.

Și iar m-am găsit la Beer Sheva pe aeroport dar de data asta nimeni nu s-a uitat la mine care tremuram din cauza febrei. Nu țin minte exact cum am ajuns acasă dar Melitta s-a speriat de cum arăt.

La Katzin Hair (biroul de concentrare al orașului) aveau treabă cu războiul așa că, fiind bolnav, m-au eliberat imediat pentru 2 săptămâni. Între timp războiul s-a terminat!

Când am fost eliberat din armată am primit un certificat că soldatul cu numărul 815973 a participat la cele două războaie ale Israelului și are două decorații. (actele și decorațiile s-au pierdut când am schimbat locuința).

24 Aprilie 2020

Scrisoare către Ioana Nițescu

Ioana,

Când am ajuns în Israel aveam 26 de ani, eram căsătorit și tatăl unei fetițe de 16 luni. Era în ziua de 20, luna Octombrie, anul de grație 1961. Veneam din Veneția pe vasul de mărfuri “Hermes” transformat în vas de pasageri. Vaporul era mai bătrân decât mine. Mult mai bătrân!

Imbrăcat într-un costum de haine cu vestă și cravată, ca orice tânăr bucureș-tean/ constănțean care se respectă, eram exact pregătit pentru vântul de Hamsin (cca 34 de grade).

Un autobus ne-a dus la Tivon, la o pensiune unde erau cazați Olimi intelectuali. Pensiunea Șternberg. Fiind ora prânzului și trebuind să dăm mâncare lui Nadine, am rugat să ne dea ceva în care să încălzim lapte. “Lapte la prânz? Acum avem numai cratiți de carne!”

Așa am învățat despre “Kașrut”. Eram cantonați la o pensiune de religioși. Nadine a mâncat laptele încălzit la apa caldă de la robinet! În aceeași zi am plecat de acolo și ne-am așezat în casa lui tata, Herman Lupu, din Kiryat Yam, cu toate că nu era loc. Ei s-au culcat pe jos în salonaș, pentru ca noi cu Nadine să dormim în unicul pat din casă. Așa am stat circa o săptămână până am primit de la Sochnut un tzrif (cabană) (nu înainte de a face scandal!)

Eu, neștiind limba, am intrat imediat să lucrez, cu protecție, ca fierar betonist. Eram Israelian de trei zile. Melitta s-a dus să învețe Ebraică ca să poată lucra ca medic.

Asta a fost acum aproape 60 de ani.

Așa am început să scriem ISTORIA israeliană!

Marcel

19/04/2020

Vă amintiți de sloganul ”Pentru Pace trainică pentru Democrație populară”

*Pe vremea când nu era ce să mănânci? Atunci viața era
sănătoasă!*

Parafrazând

Pentru o viață sănătoasă, o nutriție sănătoasă

Antricoate, cotlete, salamuri, păstrămuri, șunci, cașcavaluri, brânzeturi grase de 16%, 28%, 32%, alcooluri, trebuie date la dușmani!

Dimineața.

- O felie de pâine integrală de grâu sau toast.
- Brânză 5% (albă), nu brânză grasă sau cașcaval!
- Iaurt 1% sau maximum 1,5% care dă corpului caseină și aminoacizi necesare eforturilor zilnice.

Nu se bea cafea sau ceai sau apă căci se vor spăla enzimele și aminoacizii necesari digestiei.

După o oră sau două se beau 2-3 pahare de apă pentru diluarea sângelui adică pentru ajutorarea inimii și adausuri de lichide necesare la filtrarea sângelui prin rinichi.

Prânz.

- Salată mediteraniană: roșii, șerii, castravete, ardei verzi, ardei roșii, ceapă violetă, ceapă verde, ceapă albă uscată, foi de salată, morcov a-la Julienne, frunze de mentă sau busuioc, ulei de măsline, alune sfărâmate. Se poate adăuga brânză 5% care adaugă caseina necesară la întărirea oaselor. Astfel primim toate vitaminele cerute și fibrele necesare pentru lucrul intestinelor.

- Carne de vită slabă, de oaie, sau de pasăre sau pește alb, slab, între 150 la 250 grame prăjite fără grăsimi, sau fierte sau pe grătar. Astfel adăugăm pro- teinele necesare. Punct!

- Cartofi fierți în apă cu sare.

Nu se bea cafea sau ceai sau apă căci se vor spăla enzimele și aminoacizii care sunt necesari digestiei.

După o oră sau două se beau 2-3 pahare de apă pentru diluarea sângelui adică pentru ajutorarea inimii și adausuri de lichide necesare la filtrarea sângelui prin rinichi.

Seara. (18.45 - max. 19.15)

- Resturile de salată de la prânz, cu brânză sau iaurt 1%.

- Un ou tare care adaugă proteine și vitamine.

- Un fruct cu coajă care ajută la lucrul intestinelor.

Nu se bea cafea sau ceai sau apă căci se vor spăla enzimele și aminoacizii care sunt necesari digestiei.

Înainte de culcare se beau 2-3 pahare de apă pentru diluarea sângelui adică pentru ajutorarea inimii și adausuri de lichide necesare la filtrarea sângelui prin rinichi.

În timpul ceremoniei de înmormântare, un prieten, care a mâncat nesăbuit din tot și din toate, te va slăvii de modul tău de viață exemplar.

Viva Corona ! (berea)

Foitaje

În vitrina patiseriei de pe strada principală erau foitaje cu umplutură. Baclavale, sarailii, trigoane mari sau mici, cu umpluturi de nuci, sumsum (sesam), fistic, sau combinații între ele, mustind în sirop gros de miere de albine sau de zahăr alb sau brun.

Turcii și persanii sunt, după părerea mea, cei mai mari specialiști în foitaje!

Lângă casa de plată era o tavă cu un soi de foitaj rulat.

Am întreat cu ce este umplut și mi-a spus: cu mere și chinamon. Erau apetisante și promiteau, prin suplețea și aparența lor, să fie și crocante. În adevăr erau crocante, dar mă întorc și spun că dacă ar fi avut destulă umplutură, probabil, ar fi fost și...gustoase!

”Nu te uita la carafă ci la conținutul ei!” spunea un proverb din Orient.

Îmi aduc aminte de Blaju, un soi de bucătărie populară pe strada Scarlat Vârnav, unde, lângă renumita iahnie de fasole și iaurtul de lapte de oaie, avea niște plăcinte cu brânză, din foitaj pregătit în localul lui, care erau de negăsit în alte locuri.

Sau la ”Albanezu” pe strada Mangaliei, cu tăvile imense de sarailii și baclavale!

Amintiri din tinerețe!

Soare

Te-am văzut răsărind printre culmi, sprijinindu-te de coastele munților pentru a te înălța către cer, Erai înroșit la față de efortul făcut.

Te-am văzut ieșind din apele Mării Negre.

Constanța te primea cu bucurie și-i străluceau toate ochiurile de fereastră la vederea ta!

Ca o monedă galbenă de aur topit ne înroșeai pielea la amiezile de la Marea Roșie.

M-ai orbit pe albul câmpurilor de potasiu pe malurile Mării Moarte.

Te-am văzut scufundându-te în apele Mării Mediterane ca un discul de foc, de aramă, pe când pleoapele storurilor apărau casele de piatră, în serile fierbinți, pe coastele Carmelului.

Te-am simțit și când furtunile solare te bântuiau de încâlceau ițele războaielor pe Pământ.

Soare, m-ai însoțit pretutindeni

Și tânjesc după tine în nopțile lungi de iarnă.

26 decembrie 2014

Citate proprii

Aforisme sunt cugetări scrise într-o formă concisă. Eu scriu numărul de cuvinte necesar să se înțeleagă ce vreau eu să spun. Și ce dacă nu-s aforisme? Sunt zicale. Proprii. Ale mele!

Către compozitorul modern: Ajută-mă te rog să găsesc în compoziția ta șase note care pote fi ținute minte să le pot fluiera la duș.

Către poetul modern: Nu știu ce ai vrut să transmiți prin "versurile tale" dar sunt sigur că nici tu ști ce ai vrut să spui și nu poți memora ce ai scris.

Hieroglifele au fost descifrate. Conținutul poeziilor moderne rămân a fi descifrate de strănepoții mei!

În cele 10 Porunci nu se pomenește decât vag despre muncă! Nici nu e întrezisă! Dar în a 7-a zi trebuie să te odihnești! De la ce?

Cele 10 porunci sunt în majoritate interdicții. Deci Dumnezeu a știut cu cine are de aface.

Unui bărbat poți spune că este anormal. Unei femei i se va spune că e neconvențională.

Când ști să scri un lucru pe care toată lumea îl știe și totuși oamenii îl cumpără și îl citesc, atunci ești scriitor.

Când mi-am scris Curriculum vitae pentru a fi primit la serviciu, am izbucnit în plâns. Un asemenea om de valoare să-l trimit la muncă?

Când te silești să mănânci ceva care nu-ți place te saturezi mai repede!

”Cine se scoală de dimineața ajunge departe” spunea proverbul.
Nu e adevărat! Cu cât te trezești mai de dimineață cu atât ziua e mai lungă și seara ești mai obosit.

Este o zicală: Parfumele, esențele tari, sunt ținute în flacoane mici.

Așa arătau și Ion Pribeagu, Napoleon, Toulouse- Lautrec...

Un ofițer din Armata Română mi-a descris-o pe secretara primăriei locale: ”Doamna are un bășanău cât o frunte de poet!”

În Dobrogea anilor 40 din secolul trecut, lampa cu petrol mai era încă unicul mijloc de iluminare în case. La țară, pe ulița satului, o fetiță:

”Uite tată luna-n băț!”

”Taci, fă, că-i iletrica!”

O femeie cu ”testicule” este mai periculoasă decât un taur în corida!

O viață lungă aste de fapt rezultatul acumulării de zile la acei oameni care nu mor tineri!

O scriere prozaică este descrierea nimicurilor care formează fondul vieții de toate zilele.

Religia - este prăvălia în care se vând iluzii ignoranților și interesanților.

M-am căsătorit din proprie inițiativă și nesilit de nimeni.
Cunoscându-mă, am ales o doctoriță specializată în pediatrie.
După doi ani de căsătorie s-a respecializat în psihiatrie.
Nevoia te învață!

Ianuarie/aprilie/iunie 2022

Scurt Curriculum Vitae

Marcel Lupu, născut la Constanța la 19 Martie 1935, și-a petrecut copilăria (1941 – 1945) în lagărele Cobadin și Mereni din Dobrogea și apoi în ghetoul din Constanța până la 23 August, ziua eliberării României.

Școala Medie Tehnică de lucrări Hidraulice din Constanța și Facultatea de Utilaj Technologic din București au fost alegerile lui pe când părinții ar fi dorit ca el să fie Stomatolog. După facultate au urmat aproape 3 ani de lucru pe șantiere de construcții în România până la plecarea spre Israel.

În 1961, căsătorit și tatăl unei fetițe, a ajuns la Haifa, unde a urcat treptele meseriei încet dar sigur: fierar betonist, laboratoarele de beton ale Technionului, fabrica de fier armat Solel Boneh, până a întâlnit în 1963 industria chimică grea la Deshanim unde la început a lucrat ca șef de întreținere la instalația de Amoniac apoi la biroul tehnic al Complexului chimic.

Criza economica din 1966 l-a pus lista de concedieri și timp de 8 luni, grele, ”a fumat din banii soției” (așa cum povestește el) fiind șomer.

”By chance” a fost primit să lucreze la I.D.C - Haifa în Februarie 1967 pentru 6 luni, dar a continuat 21 de ani până în 1988.

Apoi la Grupul Baran încă 27 de ani ca inginer de proiecte și director de proiectare israelian pentru cele mai mari proiecte din industria chimică și petrochimică israeliană: Marea Moartă, Periclase, Rafinăriile din Haifa și Ashdod, Polypropilene, Carmel Olefinim, etc. La 65 de ani, la rugămintea directorilor

societății, în loc să iasă la pensie a continuat să lucreze. Ultimii 15 ani de muncă (2000 - 2015) până la vârsta de 80 de ani, a fost salariat și a lucrat ca ” Estimator”, pregătind bugete pentru Megaproiecte în Israel și străinătate.

În ultimii 7 ani se ocupă cu ”rafinarea” sutelor de poezii și epigrame scrise, dar nepublicate, în cei 61 de ani în Israel majoritatea în limba Română iar restul în Ebraică.

Scrisoare deschisă

tuturor celor care știu să citească (printre rânduri)

Cu ocazia Sfințelor Sărbători de Paște, anul acesta s-a creiat un gol în timp, între Pesah și Paște. Explicațiile primite mi-au arătat cât de nepus la punct sunt ca enoriaș și m-au făcut să îmi fac ”heșbon nefes” sau ”socoteală sufletească” (în traducere mot-a mot!)

Aseară nu am putut adormi până nu am pus la punct cunoștințele mele bisericești și religioase și am ajuns la următoarea concluzie:

Cu toate că dela Brith Mila, la Bar Mitzva, până la Hatuna, care au fost Iudaice sută la sută, mai departe nu am respectat nici o lege sau regulă religioasă, cașrut, Șabat, nu am făcut nimic pentru a arăta sau demonstra cuiva apartenența la Iudaism (Cultul Mozaic) dar nici nu am ascuns adevărul ca evreu și sionist.

Din contra am fost de mic copil membru în asociațiile Evreiești, Hanoar Hatzioni, nu am fost în timpul școlii sau Facultății nici în U.T.C sau U.T.M și am depus actele de a ”Alia” de câte ori s-a permis de către autoritățile Române.

”Cea mai mare Mitzva evreiască am realizat-o: sunt în Israel!”spunea tata. Și eu spun la fel.

Deci din punct de vedere religios:

Dacă eu ași fi fost **mai Catolic decât Papa** și ași fi păstrat cu **Ortodoxie Conservatorismul Iudaic** (Mozaic) s-ar fi putut spune că nu sunt un **Protestant!**

Acum pot să mă culc liniștit!

Geografie descriptivă

Spre deosebire de geometrie descriptivă

Pentru a putea să vă imaginați unde mă aflu țin să precizez locul atât cât se poate descrie geografic:

Plaja pe care mă aflu, un punct pe Mapamond, se oprește în Sud aproape de Canalul de Suez iar în Nord în Muntele Carmel, unul dintre cei mai vechi munți de pe glob.

În Vest este doar marea și orizontul bleu, și dincolo de ea, departe mai departe, sunt țări și continente ascunse-n infinit.

La Est, dincolo de râul care l-a sfințit pe Hristos, Iordanul, un continent întreg, cu dealuri și cu munții cei mai înalți de pe glob : Himalaia - Everest.

La Nord, aceiași țară care a fost pe vremuri neutrală dar care a devenit inamică prin așezarea grupelor Hizballah la Beirut.

La Sud, Mare Roșie care ascunde ochilor continentul "Negru" - Africa.

"Țara Sfântă", "Pământul Făgăduit", "Palestina", Israel!

O insulă într-o mare de dușmani!

Poporul evreu a trăit de o veșnicie, isrealienii trăiesc de azi pe mâine!

Doctori în medicină

Eram elev la Școala Medie Tehnică de Lucrări Hidraulice de pe lângă Direcția Generală a Lucrărilor Canalului Dunăre-Marea Neagră. (da, așa nume de școală nu se întâlnește oriunde în lume) În perioada aceea am avut dureri la capătul de jos al șirei spănării, sau mai precis, la sacrum

Îmi era greu să stau pe scaun mai mult de o oră. Într-o zi mi-am luat inima în dinți, m-am dus la cabinetul Policlinicii Școlare (era așa ceva în Constanța) unde medicul de gardă m-a primit și m-a întrebat ce problemă am. I-am povestit și el, după ce m-a ciocănit cu degetele pe spinare și m-a ascultat cu stetoscopul la inimă, mi-a spus să dehid gura mare și s-a uitat în gât. Apoi cu un pronunțat accent armenesc mi-a pus diagnosticul: ”migdal, mic și gaunos!” Doctorul Garabețian era medic ORL-ist. (nas, gât și urechi) Mi-am luat sacrum-ul dureros și am plecat.

Școala avea un medic care venea o dată pe săptămână, pentru două ore, și dădea consultații elevilor. După vreo două zile medicul școlii a venit în vizita săptămânală și m-am dus la el. I-am povestit de durerile din spate și el m-a ascultat cu stetoscopul pe spinare și la inimă apoi m-a pipăit la umeri și la gât și după ce mi-a învârtit capul la dreapta și la stânga mi-a spus: ”Data viitoare când vin așa vrea să discut cu tatăl tău”.

”Dar ce s-a întâmplat?” l-am chestionat eu.

”Cred că trebui să mai facem analize. Ai glanda tiroidă mărită. S-ar putea să ai boala lui Basedow.”

Doctorul Nicolau era un medic neurolog foarte cunoscut în Constanța. I-am povestit lui tata care s-a uitat la mine și a dat din cap. ”Basedow!?” Am continuat să-mi port durerosul sacrum pentru că fără el nu puteam merge. Într-o zi, Doctorul Niță, higienist, prieten al familiei, era invitat la masa de prânz. I-am povestit și lui și el m-a mângâiat pe cap și mi-a spus: ”Crești, mă! Crești și oasele nu te întrebă...”

De atunci, când mă doare în fund, îmi zic : ”sau eu cresc sau am hemoroizi!”

Curiozități

În Constanța, pe strada Mangaliei, sau astăzi Ștefan cel Mare, vis-a-vis de Liceul Mircea cel Bătrîn, era o tocilărie „La Marsegalia”: cuțite, foarfeci, instrumente medicale. Prăvălia aparținea unui tânăr de origine Italiană, mai precis Siciliană, Celeste Marsegalia. Celeste în traducere înseamnă „ceresc”. Dar Celeste (Cerescul) Marsegalia trăia într-un Iad continuu. Căsătorit cu o fată roșcată și tatăl unui copil drăgălaș, sărmanul Celeste era bătut zilnic de către frumoasa lui soție nu numai în propria lui casă, sau prăvălie ci și pe stradă unde el fugea ca să scape de bătaie.

Dar el nu apuca să-i răspundă pentru că Celeste era... bâlbâit!
Nevastă – năpastă!?

În Haifa, pe strada Shimshon (eroul legendar care s-a sinucis împreună cu Filistinii) locuiește o prietenă și fostă colegă de birou, a cărei nume este Dalila! (Zito Dalila)

Evreii au dat Creștinismului Sfânta Familie: Tatăl, Mama și Fiul.
Fiul a fost crucificat pentru ce a propovăduit.

Unii Israelieni au santificat Sfânta Familie Nathaniahu: Bibi, Sara și Yair.

Yair nu va fi crucificat. Nu contează ce propovăduiește! Despre Sara sunt diverse păreri...

Gluma este antonimul seriozității. Ea se bazează pe humor ușor, pe ironie, ne fiind humor incisiv, care transformă gluma în satiră.

Satira este acidă dar în extremis poate să și ucidă.

Eu sunt un tip glumeț care vorbește cu mult humor, pe un ton ironic, satirizând pe cei care sunt prea serioși!

În zilele noastre nu este bine să glumești pe socoteala anumitor persoane (ferească Domnul să satirizezi) pentru că acoliții nu știu ce este... gluma!

Când preotul s-a îndepărtat de mormânt spunând „Rest în Peace”, Mafiosso s-a apropiat și a spus: „Rest în one Piece”!

Casinoul

Era prin anul 1945/46 când, în apartamentul fostului proprietar al corpului de case unde locuiam noi, dnul Sarry, care fugise în Turcia imediat după război, s-a deschis un Casino. Cine, cum, dece, nu știu.

La parter era ca o cafenea unde se putea juca șah și table (șeș-beș). La etaj, în fostul hall, salon, casinoul cu masa de ruletă, iar în camere, jocurile de cărți adică poker, baccara, blackjack, etc. Aveam pe atunci 10-11 ani, era imediat după WW2, și cuvântul casinou era cunoscut de la monumentala clădire a Casinoului din Constanța, construit în 1935, care există până în ziua de azi pe faleza de lângă intrarea în port.

Oameni veneau, uneori de dimineața, aduși în trăsurile cu cai, direct de la chefuri. Alții apăreau după orele de serviciu, sau în drum spre casă.

Casinoul era, pentru ei, ca hârtia de prins muște. Se lipeau de mesele de joc. Depinde de norocul pe care îl aveau. Unii plecau repede după ce pierdeau tot ce aveau la ei în buzunare, alții erau numai "chibiți", se distrau pe pierderile sau câștigurile altora. Unora li se aducea mâncare.

Poveștile, care circulau, spuneau că fuseseră cazuri în care oameni înstăriți și-au pierdut averile, casele, moșiile, la diversele jocuri de noroc: ruleta, blackjack, baccarat, poker, barbut (zaruri).

Circula chiar o glumă care spunea că unul a plecat de la casinou fericit.

Pierduse la zaruri pe nevastă-sa!

Poanta glumei - câștigătorul s-a sinucis!

Spectacolul

Ca stand-upist am hotărât să dau un spectacol bazat pe glume și poante seci. Humor englezesc.

Scoțian.

Știind că astfel de glume nu sunt gustate de marele public am ales o sală intimă, cu maximum 200 de locuri.

Ne având expectații nu am fost decepționat că au venit numai 25-30 de spectatori care s-au așezat în primele două rânduri. În penultimul rând era o pereche de tineri care se sărutau tot timpul. Poantele seci sunt scurte, tăioase, trase ca din mitralieră, pe un ton fără inflexiuni.

A fost o seară excepțională. O jumătate din sală a râs în hohote.

VERSURI

Marcel Lupu

*Curaj să scriu am întotdeauna
Ceace îmi lipsește uneori este inspirația!*

Planuri de viitor

M-am trezit? Un duș, cafeaua,
Aranjez lucruri prin casă,
Pe urmă scriu ”literatură”
Până mă așez la masă.

Apoi ca boa constrictor
Trag un pui de somn ușor
Și ca văduv pensionar
Fac planuri de viitor:

Cum Covid n-o să mai fie,
Pașaportul, plus o mie
De euro pentru bilet,
Zborul și hotel complet.

Undeva nu prea departe
Pe o insulă, cu-o carte,
Să mă odihnesc un pic...

Că tot n-am făcut nimic!

În cârciuma modernă...

*Cine mai bea Țuica de Văleni
"Băut-ai și te simți ca fulgul?"
Mai beau țăranii, beau săteni,
Ei gloata, ei norod, ei vulgul.*

Aburii alcoolici fumegau prin coșurile
De pe acoperișul bodegii,
Iar sticlele golașe
Pluteau ca dopuri de cvartț verzui
Pe pufoasa, spumoasa, apă a chiuvetei,
Învârtindu-se ca-n jocul Sticluța
cu sărutări juvenile.
În cârciuma modernă
Ce se numește "Bar"
El, Barmanul, ca în prăvălia de cristaluri,
Tropăia cocktailuri în shaikere.
Cristalul tăiat, având încă urme de whisky,
Era dus la buzele Ei
Și paharul conic cu Martini sec
La buzele Celeilalte.
Ele, rezemate de bar,
Urmăresc la televizor
Cele 400 de kilograme în lupta Sumo.
Doar fumul de țigări de foi
Lipsește azi din bar,
Din cârciuma modernă!

Om la oameni

”Om la oameni e ca lupul”
Ne-a rămas de la Romani.
Întărindu-se cu timpul
Când e vorba despre bani.

Cain l-a ucis pe Abel,
Iară Brutus pe Caesar.
Ce a fost în Turnul Babel
Până azi nu este clar.

Iar Istoria e scrisă
De istorici ”după plan”,
După cum a fost dictată
De un Rege sau Tiran.

Anotimpuri

În Iarnă te gândești la fructe
Și Vara la slănini și hălci.
Pastramele le faci din Toamnă
Iar Primăvara le mănânci...

La fructe merge-un vin ușor.
Pastramă? Speli gâtul cu must.
La cǎrnuri "roșu" din ulcior
Căci toate au un rost și-un gust.

Și dacă crezi că n-am dreptate
Atuncea ia-le tu pe toate.

Liniștea

Dormitorul s-a umplut
De-o liniște deplină.
O liniște ca vuetul surd al mării
În nopțile calme cu lună.
În liniștea asta se poate visa orice
De la muzică la poezie,
De la război la pace,
De la ură la iubire.

Coșmar

În apele mării, verzui,
Văzui
Corpul tău scufundat,
Înecat,
Cu părul vâlvoi,
Ochii goi,
Spre soare îndreptați,
Dilatați...
Brusc din vis m-am trezit
Înebunit
Și te-am simțit
Pe pernă culcată,
Înbujorată,
Frumoasă și vie.
Ce bucurie...

Clownul

Cu toți îl știu că poate face tumb
Și glume vechi, uitate, de-odinioară,
Spuse prin gura din ureche în ureche
Când inima e obosită și amară.

Se cațără, abil, pe o funie groasă.
Când tigrul apare clownul se ascunde.
De pe trapez se prăbusește-n plasă
Copiilor să dea prilej să rîdă.

Eu m-am născut de Purim și se vede.
Puțină lume poate însă crede
Că și-un clown e trist câteodată
Sub grosul machiaj de pe fațadă!

Europa

Ea, Europa, nu-mi răspunde.
Nu are telefon mobil zero cincizeci și patru
Oare își face repetiții, sau se-ascunde
Cu piesele jucate-n al ei teatru.

În sălile de repetiții se declamă
Texte de Brecht sau Eugen Ionesco,
Sheakespeare cu Hamlet pe reclamă,
Cehov și alții sub auspici UNESCO.

Acolo-n Europa-i liniște deplină
Doar Putin în Ucraina a ”căzut”
Să vadă dacă lumea este plină
De idioți, așa cum a știut.

Discurs electoral

Al unui politician adevărat

Fu tare discursul, fu tare.
Acuma rămâne-o-ntrebare
Care nu cred că are răspuns:
Dacă mâine-și-amintește cea spus!

Ușuratică

Când am dansat, la piept m-a strâns
Și-a spus ”tu dute și fă patul”.
Nu mai era când m-am întors
Ea s-a culcat cu altul...

Dimineață de toamnă

Dimineață de toamnă, frumoasă,
Pe cer vălătuci mici de nori
Se aproprie plutind spre terasă.
Jos în piață porumbeii și ciori.

Răbdători cum mai sunt doar bătrânii
Pe trotuare, în colo și încioace,
Câinii au scos la plimbare stăpânii.
De la piață femeia se-ntoarce.

Mă aplec să mă uit pe străduță.
Din cafea eu mai trag sorbitură
Câtă vreme mai este calduță,
Clătindu-mi cu ea dinții în gură.

Nu pun zahăr, deci ea e amară,
Dar o sorb pân-la zațul din ea
Ce-mi aduce aminte, odinioară,
Când făceam pentru tata cafea.

Moda veche

Cu toate că-s și eu de modă veche
Nu am lăvarieră de poet,
Nici luna nu îmi trece prin brădet,
Dar nopțile eu stau de veghe.

Când alții dorm sau caută discret,
Filme de nud sau de pornografie,
Pe internet eu caut, nu-i secret,
De-i nou ceva în proză / poezie...

La malul mării

La malul mării, printre pini
O bancă stă ascunsă,
De acolo urmăream delfini
Sărind pe apa-ntinsă.

Cînd valurile năvălesc,
Din cauza furtunii,
De banca udă mă feresc
Dar vin să prind barbunii.

Căci pescuitul nu-i doar sport
Ce adoarme nervii zilnici
Ci aduce peștii ca aport
La prânzul celor jalnici.

În glumă...

Poate fi cântat pe melodia romanței "N-o să ști niciodată"
Ioana Radu

Nu îmi pasă de ea,
Nu îmi pasă de el,
Nu îmi pasă de nimeni pe lume.
Tot ce vreau e să scriu,
Chiar de sunt un deliu,
Deci voi scrie ce vreau dar... în glume.

Poate nu sunt serios
Dară eu sunt curios
Ca să știu ce așteaptă o lume.
De romanțe nu-s bun,
Mă comport ca nebun
Și atunci eu mă țin doar glume.

Când se va termina
Și din lume-oi pleca
La mormânt o să aibă să spună:
"Ne fiind om serios
El, în mod misterios,
A murit, dar s-a dus doar în glumă!,,

Optzeci și șapte

Ne mai având dinții de lapte,
Ci doar protezele din gură,
Acum când fac optzeci și șapte
Mă uit la anii ce trecură.

Bilanțu-i încă pozitiv?
Ce-am câștigat oare din lupte?
Fiind în viață tranzitiv
Urmele-s vorbe sau și fapte?

Pe drumurile ce-am urmat,
Oricât au fost de-ntortochiate,
Unde sunt pomii ce-am plantat?
Ce am donat la societate?

Nu sunt vândut alcoolului!

Anti Omicron

Mâinile le spăl cu alcool curat
Și căile de respirat,
Curate ca să le păstrez
Le curăț, le dezinfectez:
Cu whisky și vodcă fac gargară,
Aroma de Coniac pe nară.

Palincă, rachiu de prune,
Vinul stors din boabe brune,
Șliboviță și arac,
Nu că mie nu îmi plac,
În rezervă eu le țin
Lângă sticlele de vin.

Poezii în stil "Haiku"

Vinul te înbată.
Până la dureri de cap
Vezi totul în roz.

Pentru el am primit premiu special "senryu" (Haiku umoristic)

Pădurea rară
Nu e pădure de loc...
Copaci rari.

Viața e dură,
Boala e un chin amar.
Moartea o șterge.

Poema scrisă
Descrie durere grea.
Fără morală.

Vânt cald de vară
Vibrează lanul de grâu!
Struna chitarei.

Ai cântat. Vocea ta,
catifea sau mătase,
m-a învăluit.

Cerul gri

Când cerul e gri
Și marea e gri
Și spuma de val - ca de bere.
Un pește argintiu
Cu ochi albaștrui
Săgetează prin apă și piere.
Alge verzui,
Pe cât văzui,
Dansează în apă un vals,
Muzica nu-i,
Chiar de cerui,
Dar algele mișcă ca-n dans.

Marea e gri
Când cerul e gri
Căci cerul în ea se-oglindește.

Domnului Horațiu Mălăele

Humorul este mai comic când e povestit cu alură serioasă

Stimate domnule Mălăele
Ai fost însemnat de iele
Să ai mult talent, cu glume
Spuse cu humor în lume.

De pe scenă sau pe stradă,
De e-n film sau pe estradă,
Ai talent la povestit
Și-astăzi ești un om vestit!

Acum că te întâlnesc
Țin să pot să mulțumesc
Celui care mă învață
Și mă ține încă-n viață
Să pot să ți-o spun în față!

N.B.

Eu, ne fiind Mălăele,
Îmi spun mie: Măi Marcel,
Te-ai născut nu ca artist
Și nu trebui să fi trist
Că ai fost doar inginer
Și-ai putut fi partener
La construcții fel de fel
Fiind doar... Lupu Marcel!

Rugăciunea Ateului

...și de-aș putea, când mie-mi vine,
Să mulțumesc, ca bun Ateu,
Că-i de găsit, și pentru mine,
În ceruri bunul Dumnezeu.

Barca

Plutise pe apă albastră,
Pe ape verzui, liniștite,
Condusă de mână măiastră
Spre zări azurii, nesfârșite.

Dansase pe valuri, săltată,
În ore cu amurg violet
Purtase un nume de fată
Ce greu se citea pe schelet.

O vâslă legată cu-o sfoară,
Ca ieri o dusesse pe-un val,
Zăcea pe jumate afară
Acum putrezită pe mal.

E noapte

Nici un câine pe stradă
Nici mașini,
Doar trenul de unșpe ce trece
Pe șini.
E noapte.

Pe străzi s-au aprins felinare,
Lumini în pustiu,
Încercând să dea străzii culoare
De-asfalt argintiu.
E noapte.

Pe cer norii sunt albi
Plutind ca un puf
Duși de vânt ce încearcă să scape
De-al zilei zăduf.
E noapte.

Stau treaz
Ca un câine de veghe.
Simt pala de vânt pe obraz
Și vuietul lui în ureche
Ca murmur de valuri
Venit de departe
În noapte.

Tabloul

În camera în care am fost dus
tabloul se chema "Natură moartă".
Am înțeles dece.
Fruce pe-o tavă
și flori într-o vază.
Cineva le-a cules, din pom, din grădină,
Și le-a pictat, pe pânza groasă,
Să-și veselească camera rece,
Culoare să-i dea,
În contrast cu pereți afumați
Dela focul din vatră.
Și rama era la fel de bogată
Și groasă,
cu bosaje din ghips aurite,
dând, tabloului, fond de bogăție.
Dar pereții, de jur împrejur,
au rămas întunecați,
în camera săracă.

Rupte din pom și din grădină
Erau în adevăr natură moartă!

Fântâna

Fântâna arteziană
Se joacă cu forme labile.
Cascade mignione,
Vulcane de apă
Sau orgă lichidă,
Șuvițe și stropi,
Lansând curcubeie
În raza de soare.

Bazinul e plin de monede
înecate,
ca miile de speranțe
a celor care le-au aruncat.

Masca tristeții

Tristețe de ce râzi,
Căci râsul te-a făcut să pierzi
Figura ta de mască
Tragică și gravă.
Iar lacrima?
E lacrimă de plâns sau bucurie?
Dar tu nu ști ce-i bucuria.
Și-atunci e o grimasă,
Un rictus,
O aparență înșelătoare?

16 mai 2022

Doamna

O "Doamnă" a venit la o întâlnire literară

O perlă, un smaragd și diamante mici
Inele și brățări de aur,
Iar vocea ei, iubiți amici,
Un ciripit, ceresc, de graur,

Urechea cu-un cercel, o pară,
Ce-atârnă mare și greoi.
La glezna stângă o brățară
Și-un lăntișor cu un trifoi

Înaltă e și puțin grasă-i ,
E tot ce poate oferii.
Nu vede cât de caraghioasă-i
Că toată-i doar bijuterii!

Tragedii

Tragedii Shakespeareine
Sunt și în realitate.
Nu-s numai de pus în scene
Sau cele ce-au fost filmate.

Nu trebuie să fi Othello,
Nici ca Ofelia să mori.
Nu un Romeo, ce-a fost solo,
Sau Iago, ca să tragi de sfori.

Nici Negustorul din Veneția
Ce a tăiat din carne vie!
Este destul să fi în viață,
Este deja o tragedie!

Precum în vis

Precum în vis îndepărtat,
Umbră, iubită-n taină,
Tu ai trecut, nu te-ai uitat
Și mi-ai rămas străină.

Eu pe faleză te-am zărit,
Și a mea durere-i cruntă.
Tu n-ai știut cât te-am iubit,
Nici când te-ai dus la nuntă.

Și-atunci când el te-a părăsit
Nu am avut curajul
Să-ți spun că încă te-am iubit
Și-astfel să sparg mirajul.

Pierdută-ai fost, căci eu sunt laș,
Ce n-ai să-l vezi nicicând.
Deaceea scriu acest mesaj
Ce-l duc cu mine-n gând!

Despre câini

Femei cu păr decolorat își plimbă câinii
Iar câinii lup își plimbă ai lor stăpâni.
În fiecare zi a săptămânii
Plimbându-se și tineri și bătrâni.

Cu cât mai mic e câinele, stăpâna
Mai elegantă și mai coafată e,
Ca să-nțelegi că îi permite mâna
Că nu mai sunt femei ca dânsa, deh!

Câinele lup, cu lesă de metal,
Căci e puternic și e greu de tras,
În general e blând, nu e brutal,
Dar are un lătrat de bas.

În ochii îl vezi că e inteligent
Și chiar când stă cu bot pe labe
El pare adormit da-i vigilant.
Tresare chiar la sunetele slabe.

Te apără mai mult decât un înger
Iar la durere lângă tine geme.
În câine ai prieten bun și sincer
Lui i s-au închinat multe poeme.

Moda actuală

Privește-i Doamnă, toți sunt în ȋțari,
Cu cît mai strâmți cu atâta e mai bine
Și dacă-s ruți, decolorați, murdari,
Le-atrage mai ușor pe concubine.

Mobilu-în buzunarul de la spate
De bunul simț cu toții par lipsiți.
Boțiți, cămăși afară cât se poate,
Cu toții-arată pușcăriași fugiți!

Acesta este moda, n-ai ce face.
Nebărbieriți sau tunși ca Kim Jong-un
Sau părul lung, pe spate se desface,
Sau coc ca țața Lena își expun.

Pe seară, cîte unul sau în grupuri,
Nu poți să fi asemeni cu turiști.
N-aș vrea să mă-ntîlnesc cu aste tipuri.
Toți au figuri sinistre, teroriști!

Femei, femei...

Dintr-o veche romanță românească:

*Femei, femei femei,
De ce v-ați mai născut pe lume,
E plină lumea de nebune,
Eterne amăgiri...*

Tinere și chiar mai coapte
Ele trec ca la paradă
Vrînd să pară, de se poate,
Ca femeile de stradă!

Tocuri la pantofi sunt ace,
Și ciorapii au talon,
Ele au mai multe găuri
Decât pânză-n pantalon.

Umărul e gol, sutienul,
Nu mai e la modă acum.
Sânii tremură ca trenul
Care trece de nebun.

Părui ciufulit, anume,
Și se-nprăștie, coroană
De copac, sau ca la ciume,
După a doamnei poftă, toană.

Doamne, iartă-mă, de vrei,
N-am poftă de-așa femei!

Anca Hirschpek*

*”Modernismu”-n poezie
Sfruntând tot cu obrăznicie*

Ași fi vrut să fim prieteni
Dar sunt prea bătrân.
Scriu și eu la bătrânețe.
(Cuvântu-i stăpân.)

Ce scriți voi e-o parodie.
Nu-i nimic concret.
Asta nu e poezie
Scrisă de-un poet.

Cuvintele sunt răzlețe,
Fără legătură,
Sfidând parcă, îndrăznețe,
Ce-i literatură!

Cu voi nu e de glumit
Voi nu știți de glume.
Doar așa ați devenit
Cunoscuți în lume.

** Poetă din România*

Frunza

Sa scuturat frunza din pom
Și crengile sunt goale acum
Copacul, parcă e un om,
Ce a chelit pe-al vieții drum.

Sunt mulți poeți ce-au scris de frunză
Ce e căzută pe cărare
Asemuind-o cu o pânză
A unui vas plutind pe mare

Dar eu fără de simț poetic
O văd de unde-a provenit.
Ea pentru mine, ce-s venetic,
E semn că toamna a venit!

CUPRINS

Casino.....	3
Prefață cu fața spre epilog.....	4
Epilog.....	4
Scriitor.....	6
Secolul 14.....	7
Cum am ajuns la concluzia că mă maturizez.....	8
Din carnetul unui fost afemeiat.....	9
De ale tinereții:.....	10
Din carnetul criticului neparțial.....	11
Din carnetul unui poet.....	12
Monolog dialogat.....	13
Din carnetul unui hipohondru.....	14
Din jurnalul unui coronarian 2020.....	16
Mai există și astea... ..	20
Culori de după amiază.....	21
Religii... omenești.....	22
Familia Mitelman.....	24
Arbitrul.....	25
București.....	27
Dragi Frați Musulmani!.....	30
Scrisoare către Cel de Sus.....	32
Actorul.....	34
Amintiri mărunte.....	35
Amintiri din tinerețe (studentie).....	37
Analiza secvențelor din toate filmele americane.....	39
Apropo de Muzică.....	43
Despre Creația Lumii.....	44
Croitorașul.....	46
Înclinații.....	47
Nihil.....	51
Dialog despre "frazologie".....	52
Mirosul de bătrân.....	54

Ovidiu	55
Cățelușa albă Piper.....	56
Promisiuni.....	58
<i>Promettre c'est noble, tenir c'est bourgeois</i>	58
Amintiri: Razboiul de Yom Kipur	59
Războiul de Yom Kipur al lui Marcel Lupu	62
Scrisoare către Ioana Nițescu.....	64
Vă amintiți de sloganul ”Pentru Pace trainică pentru Democrație populară”	65
Soare	68
Citate proprii	69
Scurt Curriculum Vitae	72
Scrisoare deschisă	74
Geografie descriptivă.....	75
Doctori în medicină.....	76
Curiozități	78
Casinoul	80
Spectacolul.....	81
Planuri de viitor.....	85
În cârciuma modernă.....	86
Om la oameni.....	87
Anotimpuri.....	88
Liniștea.....	89
Coșmar	90
Clownul.....	91
Europa	92
Discurs electoral.....	93
Ușuratica	93
Dimineată de toamnă	94
Moda veche.....	95
La malul mării.....	96
În glumă... ..	97
Optzeci și șapte	98
Nu sunt vândut alcoolului!.....	99

Poezii în stil ”Haiku”	100
Cerul gri	101
Domnului Horațiu Mălăele	102
Rugăciunea Ateului	103
Barca	104
E noapte.....	105
Tabloul	106
Fântâna	107
Masca tristeții	108
Doamna	109
Tragedii	110
Precum în vis.....	111
Despre câini.....	112
Moda actuală	113
Femei, femei.....	114
Anca Hirschpek*	115
Frunza.....	116

Editura SAGA

